

พรรคกิจประชาชนกับวิถีไปสู่ความเป็นพรรคเดียวในสิงคโปร์ ค.ศ. 1954-1968
The People's Action Party: The way to One Dominant Party in Singapore
1954-1968

วาทัญญู ใจบริสุทธิ*
Watunyu Jaiborisudhi

บทคัดย่อ

พรรคกิจประชาชนถือว่าเป็นพรรคการเมืองที่เก่าแก่ที่สุดพรรคหนึ่งของสิงคโปร์ โดยเริ่มการก่อตั้งพรรคตั้งแต่นั้นในปี ค.ศ. 1954 หรืออาจกล่าวได้ว่าพรรคกิจประชาชนจะมีอายุครบ 54 ปีในปี ค.ศ. 2009 นี้ ซึ่งหลังจากการเลือกตั้งทั่วไปใน ค.ศ. 1968 พรรคกิจประชาชนก็ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งอย่างเบ็ดเสร็จในครั้งนั้นและมีสมาชิกผู้แทนราษฎรจำนวนทั้งหมด 58 ที่นั่ง ส่งผลให้พรรคกิจประชาชนได้ก้าวไปสู่ความเป็นพรรคเดียว (One Dominant Party) ของสิงคโปร์ในที่สุด ดังนั้นวัตถุประสงค์ของบทความชิ้นนี้จึงได้ทำการศึกษาว่าเพราะสาเหตุใด พรรคกิจประชาชนจึงเป็นพรรคการเมืองที่มีอิทธิพลสูงสุดในสิงคโปร์มาอย่างยาวนาน จากผลของการศึกษาได้รับคำตอบว่า แกนนำของพรรคกิจประชาชนนั้นได้ใช้แนวทางการเมืองแบบสัมฤทธิ์ผลนิยม และแนวทางการต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ที่แท้จริงของมหาชนจนพรรคกิจประชาชนประสบกับความสำเร็จอย่างดีตลอดมา

คำสำคัญ: พรรคกิจประชาชน ความเป็นพรรคเดียว สิงคโปร์ ค.ศ. 1954-1968

---

* เจ้าหน้าที่วิจัยประจำสถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Abstract

The People's Action Party (P.A.P.) is the one of oldest party in Singapore, formed in 1954, Progressing toward it's fifty-four years of existence in 2009. After general election in 1968, P.A.P. having won all fifty-eight seats and became One Dominant Party of Singapore. Thus, the objectives of this article are to study why the P.A.P. has been the most influence party for a long time. And also the result of this article are P.A.P. has to do with the following factors: The P.A.P capable leader used "Pragmatism" as the dominant theme in Politics and P.A.P has been known as fighting for a real public interest.

Keywords: The People's Action Party, One Dominant Party, Singapore, 1954-1968

บทนำ

จากการเลือกตั้งของสิงคโปร์พรรคกิจประชาชน (P.A.P.) ได้ส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งครั้งแรกในปี ค.ศ. 1955 ผลปรากฏว่า พรรคกิจประชาชนได้รับเลือกเพียง 3 ที่นั่งในขณะที่พรรคแนวแรงงานโดยการนำของเดวิด มาร์แชล ได้รับเลือกถึง 10 ที่นั่ง แต่ในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 1959 พรรคกิจประชาชนกลับได้รับเลือกเป็นผู้แทนถึง 43 ที่นั่งจากทั้งหมด 51 ที่นั่ง จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1968 พรรคกิจประชาชนจึงได้รับการเลือกเป็นสมาชิกผู้แทนราษฎรอย่างเบ็ดเสร็จในสภาวรวมทั้งหมด 58 ที่นั่งจนได้ครองความเป็นพรรคการเมืองเดียว (One Dominant Party) จนถึงปัจจุบัน จากความสำคัญทางปัญหาดังกล่าวทำให้เกิดประเด็นในการศึกษาว่าพรรคกิจประชาชนนั้นใช้กระบวนการและวิธีการอันใดที่ประกอบสร้างให้พรรคกิจประชาชนสามารถก้าวไปสู่สถานะความเป็นพรรคการเมืองเดียวในสิงคโปร์ ส่งผลให้เกิดวัตถุประสงค์ในการศึกษาถึงประเด็นดังกล่าวดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพทางการเมืองของสิงคโปร์ทั่วไปของสิงคโปร์ในช่วงปี ค.ศ. 1954-1968 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เกี่ยวข้อง และมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางการเมืองของสิงคโปร์ซึ่งมีพรรคกิจประชาชนเป็นตัวแสดง (Actor) ที่สำคัญที่สุด
2. เพื่อศึกษาการดำเนินการทางการเมือง รวมถึงปัญหาและอุปสรรคอันรวมถึง

ปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้พรรคกิจประชาชนสามารถสร้างและดำรงไว้ซึ่งอำนาจทางการเมืองที่เหนือกว่าพรรคการเมืองอื่นจนพรรคกิจประชาชนได้นำไปสู่ความเป็นพรรคการเมืองเดียวในสิงคโปร์จนถึงในปัจจุบัน

ในส่วนของสมมติฐานของการศึกษานั้นมีสมมติฐานว่าพรรคกิจประชาชนสามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นพรรคเดียวในสิงคโปร์ด้วยปัจจัยหลายประการด้วยกัน ดังนี้

1. ความสามารถของผู้นำสายกลาง (Moderates) ของพรรคกิจประชาชน อาทิเช่น ลี กวน-ยู ดร. โต้ะ ซิน ไช และดร. โก๊ะ เสง คิว ที่ยึดหลักสัมฤทธิผลนิยม (Pragmatism) ที่เน้นการปฏิบัติได้จริงมากกว่ายึดติดกับทฤษฎี และอุดมการณ์ รวมไปถึงความสามารถปรับเปลี่ยนแนวทางต่างๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ ทำให้ยุทธศาสตร์ทั้งทางการเมือง และการบริหารประเทศดำรงในสถานะที่เหนือกว่าคู่แข่งอยู่เสมอ

2. พรรคกิจประชาชนได้สร้างนโยบายที่สอดคล้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นในสิงคโปร์ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก ประกอบกับความสามารถในการผลักดันนโยบายต่างๆ ให้เป็นรูปธรรมได้เสมอมา ทำให้ประชาชนมีความเชื่อมั่นต่อพรรคกิจประชาชนจนพรรคกิจประชาชนสามารถสร้างฐานมวลชนขึ้นมา และรักษาฐานมวลชนนั้นได้อย่างเหนียวแน่น

3. พรรคกิจประชาชนยึดหลักความเท่าเทียมของทุกเชื้อชาติ และสร้างความเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติในพหุสังคมสิงคโปร์ ทำให้พรรคกิจประชาชนมีฐานมวลชนสนับสนุนจากทุกเชื้อชาติ และเป็นการสร้างเสถียรภาพความสามัคคีในสังคม ส่งผลให้พรรคกิจประชาชนสามารถสร้างความเข้มแข็งทางการเมืองได้อย่างราบรื่น

บทความชิ้นนี้แบ่งออกเป็นสามส่วน ส่วนแรกเป็นการกล่าวถึง พรรคกิจประชาชนกับวิถีไปสู่ความเป็นพรรคเดียวในช่วงปี ค.ศ. 1954 – 1963 สำหรับส่วนที่สองนั้นจะกล่าวถึงพรรคกิจประชาชนกับวิถีไปสู่ความเป็นพรรคเดียวในช่วงปี ค.ศ. 1963 – 1968 และในส่วนสุดท้ายนั้นจะเป็นส่วนบทสรุปของบทความ

พรรคกิจประชาชนกับวิถีไปสู่ความเป็น

พรรคเดียว ค.ศ. 1954 – 1963

หลังจากการสิ้นสุดลงของสงครามโลกครั้งที่ 2 อังกฤษก็ได้กลับมาปกครองสิงคโปร์อีกครั้ง โดยเปลี่ยนสถานะของสิงคโปร์จาก Crown Colony เป็น Separate Crown Colony ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ชาวสิงคโปร์มีส่วนร่วมในการปกครอง ในปี ค.ศ. 1948 และ ปี ค.ศ. 1951 ได้ให้สิทธิในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภานิติบัญญัติแก่ผู้มีการศึกษาแบบอังกฤษ อันเป็นคนส่วนน้อยในสิงคโปร์ ส่งผลให้พรรคก้าวหน้า (Progressive Party) ที่มีแกนนำของพรรคอย่าง T. Lay Couk และ C.C. Tan ซึ่งเป็น

พวกนิยมอังกฤษและได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลอังกฤษเสมอมา¹ ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งสองครั้งนั้น

อย่างไรก็ตามการเปิดโอกาสให้ชาวสิงคโปร์มีส่วนร่วมในการปกครองของรัฐบาลอังกฤษนั้น ในการเลือกตั้งจากประชาชนโดยตรงถือว่าเป็นเพียงส่วนน้อยเมื่อเทียบกับจำนวนสมาชิกสภานิติบัญญัติทั้งหมดที่ส่วนใหญ่มาจากการเลือกตั้งจากสมาชิกตัวแทนของหอการค้าจีนสิงคโปร์ (The Singapore Chinese Chamber of Commerce: SCCC) และการแต่งตั้งจากรัฐบาลอังกฤษ จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1953 รัฐบาลอังกฤษจึงได้แต่งตั้ง เซอร์ จอร์จ เรนเดิล เป็นประธานในการทบทวนร่างรัฐธรรมนูญของอาณานิคมโดยอ้างว่าเพื่อเอกราช และเพื่อการปกครองตนเองของสิงคโปร์

ปฐมบท : การก่อตั้งพรรคกิจประชาชน

การก่อตั้งพรรคกิจประชาชนนั้น มีพื้นฐานมาจากการรวมตัวกันของนักศึกษาชาวมลายาที่ศึกษาอยู่ที่ประเทศอังกฤษ ได้สร้างกลุ่มทางการเมืองที่เรียกว่า มลายันฟอรัม (Malayan Forum) ในปี ค.ศ. 1950 โดยมีแกนนำคือ ลีควน

¹Yeo Kim Wah and Albert Lau, "From Colonialism to Independence, 1945-1965" in *A History of Singapore*, eds Ernest C.T. Chew and Edwin Lee (Singapore : Oxford University Press, 1991), P.122

ยู, ดร.โต๊ะ ชิน ไช, ดร.โก๊ะ เสง ควี เป็นต้น ด้วยการจัดให้มีการสัมมนาระหว่างนักศึกษารวมถึงการจัดทำวารสารที่ชื่อว่าเมอเดกา(Merdeka) เพื่อดำเนินการทางการเมืองในดินแดนมาตุภูมิ จนกระทั่งเดือนสิงหาคม ปี ค.ศ. 1950 ลี กวน ยู และโก๊ะ เสง ควี ได้เดินทางกลับมาถึงสิงคโปร์ ด้วยความมุ่งหวังที่จะก่อตั้งพรรคการเมืองที่มีจุดประสงค์เพื่อนำมาซึ่งการได้รับเอกราชของสิงคโปร์ ในขณะเดียวกันนั้นกลุ่มมลายันפורรัมก็ได้ให้ความสำคัญและให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆแก่สหภาพแรงงาน โดยได้สังเกตเห็นว่ามวลชนของสหภาพแรงงานนั้นจะเข้ามาเป็นฐานเสียงที่สำคัญในการสนับสนุนทางการเมืองของกลุ่มมลายันפורรัมในอนาคต

จากสถานการณ์หลังการสิ้นสุดลงของสงครามโลกครั้งที่ 2 ความไร้เสถียรภาพของเศรษฐกิจ และการเมืองโลกได้สร้างปัญหาให้เกิดขึ้นอย่างมากมาย อาทิ ปัญหาด้านกรว่างงาน ปัญหาการถดถอยของเศรษฐกิจแบบเมืองท่า ปัญหาที่อยู่อาศัย ประกอบกับกระแสชาตินิยมที่แผ่กระจายไปทั่วโลก ส่งผลต่อแรงผลักดันให้ชาวสิงคโปร์ต้องการการมีส่วนร่วมทางการเมืองและต้องการความเป็นเอกราช ดังนั้นในวันที่ 21 พฤศจิกายน ค.ศ.1954 พรรคกิจประชาชนจึงได้มีการก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ ณ. วิคตอเรียเมโมเรียล ฮอลล์ (Victoria Memorial Hall) โดยมีผู้เข้าประชุมประมาณ 1,500 คน ซึ่งนับว่าเป็นการประชุมทางการเมืองที่มีผู้เข้าร่วมมากที่สุดของสิงคโปร์นับตั้งแต่ ค.ศ.

1948 อันประกอบด้วย ผู้นำสหภาพแรงงาน นายควม นักหนังสือพิมพ์ นักธุรกิจ ฯลฯ โดยในที่ประชุมได้มีมติเลือกให้ ดร.โต๊ะ ชิน ไช เป็นหัวหน้าพรรค และ ลี กวน ยู ได้รับเลือกเป็นเลขาธิการพรรค²

มีข้อสังเกตว่าพรรคกิจประชาชนนั้นเกิดจากการรวมตัวของกลุ่มทางการเมืองสองกลุ่มที่มีแนวคิด และอุดมการณ์ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มที่ไม่นิยมความรุนแรงหรือกลุ่มสายกลาง (Moderates) ซึ่งทั้งหมดเป็นนักศึกษา ชาว สิงคโปร์ ที่ได้มีโอกาสไปศึกษาในระดับอุดมศึกษา ณ ประเทศอังกฤษ และซึมซับแนวคิดทางการเมืองปกครองในระบบประชาธิปไตยตามแบบของอังกฤษ และกลุ่มนิยมคอมมิวนิสต์ (Pro Communists) ในส่วนของกลุ่มคอมมิวนิสต์เป็นกลุ่มของผู้ที่มีการศึกษาแบบจีน ในท้องถิ่น และต่างก็มีความเชื่อว่าอุดมการณ์คอมมิวนิสต์จะสามารถสร้างความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นได้ในสังคมสิงคโปร์

จะเห็นได้ว่ากลุ่มสายกลางนั้นเป็นกลุ่มที่มีแนวคิดจะก่อตั้งพรรคการเมืองขึ้นมา แต่กึ่งขาดซึ่งมวลชนแนวร่วม โดยในระยะเวลา 3 – 4 ปีนับจากปี 1950 การสร้างมวลชนขึ้นมาโดยกลุ่มสายกลางเองนั้นกระทำได้ยากยิ่ง ฉะนั้นกลุ่มสายกลางจึงดำเนินการสานสัมพันธ์ และดำเนินการดึงมวลชนสำเร็จรูปมาจากกลุ่มคอมมิวนิสต์ โดยที่กลุ่มคอมมิวนิสต์นั้นมี

² Fong Sip Chee, THE P.A.P. STORY (Singapore : P.A.P. , 1979), p.12

มวลงชนอยู่ใมมือโดยผ่านการควบคุมสภาพและสมาคมต่า ง อาทิ สมาคมต่า งอังกฤษ (ABL), สหพันธ์นักเรียนมัธยมชวจีนแห่งสิงคโปร์ (SCMSSU), สหพันธ์คนงานร้านค้ำและโรงงานแห่งสิงคโปร์ และสหพันธ์ผู้ใช้แรงงาน (GLU) เป็นต่า ง ซึ่งกลุ่มต่า ง ๆ เหล่านี้ได้ร่วมนกันด้า เนินการทางการเมืองกันมาอย่างยาวนานผ่านการชุมนุมกดดันเพื่อให้รัฐบาลอาณานิคมได้ยอมรับในการต่อร่อ งทางผลประโยชน์ของกลุ่มแม้ว่าผลเสียของมวลงชนสำเร็จรูปต่า งกล่าวนั้นจะมีอยู่ซึ่งก็คือแนวท่างของกลุ่มสหภาพเหล่านี้มักจะใช้ความรุนแรงในการผลักดันตามความต้องการของกลุ่ม แต่อย่างไรก็ตามผลดีต่อพรรคกิจประชาชนในแ่งต่า งกล่าวกัมีอยู่ไม่่น้อยซึ่งก็คือการบ้นทอนและลดรอนเสถียรภาพของรัฐบาลเดวิด มาร์แชล มุขมนตรี (Chief minister) แห่งสิงคโปร์ในขณะนั้นล

โดยที่การร่วมนตัวกันระหว้า งกลุ่มสายกลาง และกลุ่มคอมมิวนิสต์ในพรรคกิจประชาชนนั้นมึลักษณะบ่บต่า งตอบแทนกล่าวคือ กลุ่มสายกลางนั้นจะได้มวลงชนต่า งกล่าวข้างต่า ง ส่วนกลุ่มคอมมิวนิสต์ก็ถือว่าการได้เป็นส่วนหนึ่งของพรรคการเมืองนั้นเป็นสิ่งที่พวกเขา มุ่งหวังที่จะได้เคลื่อนไหวทางการเมืองผ่านท่างรัฐสภาโดยไม่ต่า งเคลื่อนไหวทางการเมืองนอกสภาแต่เพียงอย่างเดี๋ยว หรืออาจจจะกล่าวได้ว่ากลุ่มสายกลางนั้นเป็นมันสมองของพรรคในการวางยุทธศาสตร์ท่างการเมือง ส่วนกลุ่มคอมมิวนิสต์นั้นเป็นเสมือนกับแขนชวด้วยการ

เป็นฐานมวลงชนให้แกพรรค โดยเบี้องต่า งพรรคกิจประชาชนได้เคลื่อนไหวทางการเมืองนออกรัฐสภาและได้ร่วบรวมนความต้องการของประชาชนเพื่อให้กลุ่มสายกลางวางนโยบายและยุทธศาสตร์ของพรรค ทั้งนี้ก็เพื่อรับมือกับการเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญเรนเดิล และเพื่อความร่วมมือในการรณรงค์หาเสียงของพรรคกิจประชาชน โดยในวันที่ 30 มกราคม ณ ที่วิกตอเรีย เมมโมเรียล ฮอลล์ พรรคกิจประชาชนจึงได้ประกาศนโยบายหลักของพรรคอันมึความสำคัญต่า งนี้³

- 1) การต่อสู้อเพื่อใหได้มาซึ่งรัฐสภาที่มาจากกาเลือกตั้ง และอำนาจอธิปไตยโดยสมบูรณ์
- 2) พรรคต่า งเป็นตัวแทนของคนทุกเชื้อชชาติ
- 3) ได้เอกราชโดยการร่วมนกับมลายา
- 4) ผู้ที่มีสิทธิออกเสียงต่า งเป็นผู้มีสำนึกในความเป็นมลายาเท่านั้น
- 5) ยกเลิกประกาศภาวะฉุกเฉินที่รื้อรอนสิทธิทางการเมืองของประชาชน
- 6) ออกกฎหมายที่เป็นธรรมแก่แรงงาน
- 7) จัดสร้างที่อยู่อาศัยให้แกผู้มีรายได้น้อย
- 8) ควบคุมตลาดร่วมนของมลายา
- 9) ควบคุมภาษีเพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ

³ Ibid

การเกิดขึ้นของพรรคกิจประชาชนนั้นมีรากฐานมาจากการรวมตัวของกลุ่มทางการเมืองที่มีแนวคิดแตกต่างกันอย่างชัดเจนสองกลุ่ม ทำให้เกิดความขัดแย้งภายในพรรคเสมอมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแย่งชิงตำแหน่งกรรมการบริหารพรรค (Central Executive Committee: CEC) ระหว่างสองขั้วการเมือง ซึ่ง CEC นั้นก็คือหัวใจในการบริหารพรรค เพราะ CEC จะเป็นการรวมศูนย์ของอำนาจพรรค ทุก ๆ ด้าน⁴

โดยสรุปการก่อตั้งพรรคกิจประชาชนถึงแม้ว่าจะเห็นถึงเคำกลางของความขัดแย้งภายใน แต่ก็ยังมีปัจจัยหลายประการที่พอจะทำให้เห็นถึงความเป็นพรรคการเมืองที่จะสามารถก้าวไปสู่ความเป็นพรรคการเมืองที่โดดเด่นในประวัติศาสตร์ทางการเมืองของสิงคโปร์อยู่หลายประการด้วยกันกล่าวคือ

1. ความสามารถของผู้นำในกลุ่มสายกลาง (Moderates) โดยการถือหลักสัมฤทธิ์ผลนิยม (Pragmatism) ยึดถือหลักปฏิบัติจริงมากกว่าอุดมการณ์ เห็นได้จากการประนีประนอมรวมชอมกับกลุ่มคอมมิวนิสต์เพื่อให้ได้มาซึ่งฐานมวลชนทั้งที่สมาชิกกลุ่มสายกลางนั้นมีแนวคิดที่ไม่เห็นด้วยกับอุดมการณ์คอมมิวนิสต์อย่างยิ่ง

2. การสร้างความได้เปรียบให้แก่พรรคเพื่อนำพรรคให้เหนือกว่าพรรคคู่แข่ง

2.1 การรวมฐานเสียงของทั้งผู้มีการศึกษาแบบอังกฤษและผู้มีการศึกษาแบบจีนเข้าไว้ด้วยกัน โดยผู้มีการศึกษาแบบอังกฤษนั้นให้ความนิยมแก่กลุ่มสายกลางมาก เพราะเห็นว่าเป็นคนรุ่นใหม่ที่มีความรู้ความสามารถ ส่วนผู้มีการศึกษาแบบจีนนั้นส่วนใหญ่เป็นคนระดับล่างที่นิยมคอมมิวนิสต์ด้วยความเชื่อที่ว่าอุดมการณ์คอมมิวนิสต์จะช่วยสร้างความเป็นธรรมให้แก่สังคมได้

2.2 กลุ่มคอมมิวนิสต์นั้นมีความเชื่อมโยงกับเครือข่ายสหภาพต่างๆ นอกจากจะเป็นฐานเสียงที่สำคัญแล้วยังเป็นแนวร่วมที่สามารถใช้มวลชนเคลื่อนไหวได้ทั้งบนดินและใต้ดิน

3. การสร้างนโยบายที่สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของประชาชน เห็นได้จากการเน้นถึงความเป็นเอกราชอันสอดคล้องกับกระแสชาตินิยม และนโยบายทางเศรษฐกิจสังคมที่ตอบสนองต่อชาวสิงคโปร์ในขณะนั้น ไม่ว่าจะเป็นนโยบายสวัสดิการ สังคม และแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายการเคหะ ซึ่งถือว่าเป็นนโยบายที่สร้างความนิยมได้เป็นอย่างมากแก่พรรคกิจประชาชน

4. การใช้ยุทธศาสตร์ความเท่าเทียมกันในพหุสังคม โดยแสดงเจตจำนงในการที่จะเชื่อมโยงความห่างเหินระหว่างเชื้อชาติเข้าหากัน

⁴Diane K. Mauzy and R.S. Milne, *Singapore Politics Under the People's Action Party* (London: Routledge, 2002), p.40

การเมืองภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับเรนเดล

ในปี ค.ศ. 1953 รัฐบาลอังกฤษได้แต่งตั้ง เซอร์ จอร์จ เรนเดล เป็นประธานในการทบทวนรัฐธรรมนูญของอาณานิคมในการที่สิงคโปร์จะต้องเป็นเอกราชโดยที่อำนาจปกครองจะต้องไม่ตกอยู่ใต้การครอบงำของคอมมิวนิสต์ซึ่งดันร่างจากคณะกรรมการภายใต้การควบคุมของเรนเดลก็จะพัฒนาไปสู่การเป็นรัฐธรรมนูญที่บังคับใช้ในปี ค.ศ. 1955 ในร่างรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวถึงแม้จะเปิดโอกาสให้ชาวสิงคโปร์ได้มีสิทธิในการเลือกผู้แทนเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ยังคงมีสมาชิกที่มาจากการแต่งตั้งอยู่ในสภาจำนวนไม่น้อย อีกทั้งผู้ที่มีสิทธิในการเลือกตั้งก็เป็นเพียงแค่บางส่วนจากประชากรทั้งหมดที่สมควรจะมีสิทธิในการลงคะแนนเลือกตั้งเท่านั้นที่สำคัญอำนาจของมุขมนตรีซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนสิงคโปร์นั้นยังคงต้องอยู่ใต้อำนาจของผู้ว่าการสิงคโปร์ที่มาจากการแต่งตั้งโดยรัฐบาลอังกฤษอยู่นั่นเอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้พรรคกิจประชาชนจึงส่งผู้สมัครลงรับเลือกตั้งเพียง 4 คน โดยอ้างว่ารัฐธรรมนูญฉบับเรนเดลนั้นมีความไม่เป็นประชาธิปไตย แต่แท้ที่จริงแล้วน่าจะมาจากสาเหตุที่ว่าพรรคกิจประชาชนนั้นเพิ่งจะก่อตั้งขึ้นมาประมาณ 4 เดือนเท่านั้น ทำให้ความพร้อมทั้งการหาเสียง และการนำเสนอนโยบายยังไม่สามารถเข้าไปถึงประชาชนที่มีสิทธิในการเลือกตั้งทั้งหมดได้ ประกอบกับสาขาของพรรคนั้นเพิ่งจะก่อตั้งได้เพียง 4 สาขาเท่านั้น ซึ่งพรรค

กิจประชาชนก็ได้ส่งผู้รับสมัครเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับเรนเดลในวันที่ 2 เมษายน ปี ค.ศ. 1954 เพียง 4 คน ใน 4 เขตเลือกตั้ง อันได้แก่ ลี กวน ยู ในเขต Tanjong Pagar, ก๊อ ชิว ซัว ในเขต Punggol Tampines, เดวัน แนนร์ ในเขต FerrerPark, ลิม ชิน เสียง ในเขต Bukit Timah⁵

โดยการเลือกตั้งครั้งนั้นพรรคกิจประชาชนได้รับเลือกตั้งในสภาทั้งหมด 3 ที่นั่ง มีแต่เพียง เดวัน แนนร์ ในเขต Ferrer Park เท่านั้นที่ไม่ได้รับเลือกตั้ง ในส่วนพรรคการเมืองอื่นที่ส่งผู้สมัครลงรับเลือกตั้งนั้นมีจำนวนสมาชิกในสภาดังนี้ พรรคแนวแรงงาน (Labor Front Party) ได้ 10 ที่นั่ง พรรคก้าวหน้า (Progressive Party) ได้ 4 ที่นั่ง พรรคสิงคโปร์อัมโน (S.U.M.N.O.) พรรคประชาธิปไตย (Democratic Party) ได้ 2 ที่นั่ง และผู้สมัครอิสระได้ 3 ที่นั่ง⁶ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าระบบพรรคการเมืองของสิงคโปร์ในขณะนั้นเป็นลักษณะแบบหลายพรรค (Multi Party System) ที่ไม่มีพรรคการเมืองใดมีคะแนนนิยมเหนือกว่าพรรคอื่นมากนัก ส่งผลให้พรรคแนวแรงงาน ได้ร่วมกับพรรคสิงคโปร์อัมโนจัดตั้งรัฐบาลผสมภายใต้การนำของเดวิด มาร์แชล ผู้ดำรงตำแหน่ง

⁵Fong Sip Chee, THE P.A.P. STORY (Singapore : P.A.P. , 1979), p.12

⁶R.S. Milne and Diane K. Mauzy, Singapore The Legacy Of Lee Kuan Yew (San Francisco : West view Press, 1990) , p.48

มุขมนตรีแห่งสิงคโปร์ โดยที่รัฐบาลชุดนี้มีจุดประสงค์หลักที่เป็นสัญญาประชาคมก็คือ การนำสิงคโปร์ให้มีรัฐธรรมนูญที่เป็นประชาธิปไตยโดยเร็ว และปกครองบริหารกิจการภายในประเทศอย่างสมบูรณ์ ซึ่งพรรคกิจประชาชนที่มีสถานะเป็นพรรคฝ่ายค้านในขณะนั้นจึงได้มีการวางยุทธศาสตร์ทางการเมืองจากกลุ่มสายกลางของพรรคโดยการนำของ ลี กวน ยู ออกมาเป็นยุทธศาสตร์ 2 ประการที่สำคัญ กล่าวคือ การเมืองแบบในรูปแบบและการเมืองนอกรูปแบบ

1. ยุทธศาสตร์การเมืองในรูปแบบประกอบด้วย การดำเนินการผ่านทางรัฐสภา และการชุมนุมเพื่อสร้างแนวร่วมทางการเมือง

1.1 การดำเนินการผ่านทางรัฐสภา โดยให้การอภิปรายผ่านกลุ่มสายกลางที่มีวาทศิลป์ เช่น ลี กวน ยู และ โก๊ะ ชิว ซัว

1.2 การชุมนุมเพื่อสร้างแนวร่วมทางการเมือง การชุมนุมทางการเมืองนั้นนอกจากจะเป็นการสร้างแนวร่วมให้แก่พรรคกิจประชาชนโดยการนำเสนอนโยบายต่าง ๆ รวมถึงวิสัยทัศน์ในการแก้ปัญหาของสิงคโปร์แล้ว ยังเป็นการชุมนุมโดยสงบกดดันให้รัฐบาลเร่งการเจรจาเรื่องเอกราชและรัฐธรรมนูญโดยเร็ว

2. ยุทธศาสตร์การเมืองนอกรูปแบบ ด้วยการใช้ฝูงชนจลาจลผ่านทางเครือข่ายของกลุ่มคอมมิวนิสต์ ซึ่งสามารถควบคุมสหภาพต่างๆ ในสิงคโปร์ได้ เนื่องจากกลุ่มคอมมิวนิสต์ล้วนแต่เป็นผู้นำของสหภาพต่าง ๆ อาจกล่าวได้

ว่ากลุ่มคอมมิวนิสต์ในพรรคกิจประชาชนนั้นสามารถควบคุมสหภาพต่างๆ ในสิงคโปร์ได้ส่วนใหญ่ ประกอบกับพวกนี้ยังมีสายสัมพันธ์อันดีกับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมาลายา (MCP)

จากยุทธศาสตร์ทั้งสองประการของพรรคกิจประชาชนเป็นปัจจัยกดดันที่สำคัญให้รัฐบาลเดวิด มาร์แชล ต้องเร่งหาหนทางเพื่อที่จะเจรจาเรื่องเอกราชต่อรัฐบาลอังกฤษ เพราะรัฐบาลถูกกดดันโดยผ่านทั้งทางในสภาและนอกสภา ประกอบกับความขัดแย้งระหว่างมุขมนตรี เดวิด มาร์แชล กับผู้ว่าการเซอร์โรเบิร์ต แบลด อันเนื่องมาจากการถูกยับยั้งการแต่งตั้งรัฐมนตรีช่วย 4 ตำแหน่งยังผลให้เดวิด มาร์แชล ต้องเร่งเดินทางไปเจรจาเรื่องเอกราชครั้งแรก (First Merdeka Talk) ที่ลอนดอนในวันที่ 12 เมษายน ค.ศ. 1956 อย่างไรก็ตามการเจรจาเรื่องความเป็นเอกราช และสิทธิเพื่อการปกครองตนเองของสิงคโปร์นั้นมิอันที่ดั่งล้มเหลวลงด้วยเหตุที่รัฐบาลอังกฤษยังคงไม่ยอมยกเลิกความรับผิดชอบเกี่ยวกับความมั่นคงภายในประเทศของสิงคโปร์⁷

นอกจากนี้การกดดันนอกสภาที่มีทั้งการชุมนุม นัดหยุดงาน และการก่อจลาจลยังส่งผลให้เดวิด มาร์แชล ต้องประกาศลาออกจากการเป็นมุขมนตรีของสิงคโปร์ ทำให้รัฐสภาต้องสรรหามุขมนตรีคนใหม่ซึ่ง ได้แก่ นายลิม ยู ฮอด

⁷Diane K. Mauzy and R.S. Milne, *Singapore Politics Under the People's Action Party*, p.15

จากพรรคแนวแรงงาน เช่นเดียวกับ มาร์แชล โดยลิม ยู ฮอด ก็ต้องเผชิญกับยุทธศาสตร์การเมืองทั้งใน และนอกกรอบแบบของพรรคกิจประชาชนอย่างต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตามการชุมนุมในวันที่ 11 ตุลาคม ค.ศ. 1956 ที่เกิดจากสหภาพแรงงานกับสหภาพนักเรียนมัธยมจีน (SCMSSU) ก็ถูกรัฐบาลลิม ยู ฮอด ควบคุมเอาไว้ได้⁸

จะเห็นได้ว่ารัฐบาลพรรคแนวแรงงานนั้นกลับถูกยุทธศาสตร์การเมืองนอกระบบของพรรคกิจประชาชนกดดันอย่างรุนแรง ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า พรรคแนวแรงงานที่มีผู้นำอย่างเดวิด มาร์แชล หรือ ลิม ยู ฮอด นั้นเป็นพรรคที่มีการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองเน้นเสรีภาพ อิสรภาพ ความเท่าเทียมและไม่นิยมความรุนแรง ยิ่งไปกว่านั้นพรรคแนวแรงงานยังมีแนวทางที่ต้องการจะกำจัดคอมมิวนิสต์ให้หมดไปจากสิงคโปร์ โดยไม่มีแนวทางที่ระงับการเข้าถึงทรัพยากรของคนยากจนมารับประกอบกับการสนับสนุนให้มีการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ทั้งที่คนสิงคโปร์ส่วนใหญ่ยังคงต้องการที่จะเรียนหนังสือจากภาษาของกลุ่มเชื้อชาติตน อีกทั้งในสังคมของคนระดับล่างของสิงคโปร์ในขณะนั้นต่างก็นิยมในอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ เพราะเห็นว่าคอมมิวนิสต์จะสร้างความเป็นธรรมให้แก่คนยากจนได้ เช่นนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าพรรคแนว

แรงงานจึงเป็นแค่พรรคแรงงานแต่เพียงแค่นั้นเท่านั้น ด้วยเหตุที่ว่าสหภาพ และสหภาพแรงงานต่าง ๆ นั้นได้ถูกกลุ่มคอมมิวนิสต์ในพรรคกิจประชาชนคุมเอาไว้ได้ทั้งหมดนั่นเอง ยังผลให้พรรคแนวแรงงานนั้นสามารถดำรงอยู่ได้เพียง 4 ปีเท่านั้นหลังจากการได้เป็นรัฐบาล

อย่างไรก็ตามเมื่อหันกลับมาจนถึงการเจรจาอันเกี่ยวกับเอกราช หรือการเจรจาเพื่อสิทธิในการปกครองตนเองของสิงคโปร์ ซึ่งปมปัญหาดังกล่าวก็ได้ประสบกับความสำเร็จในการเจรจาในวันที่ 28 พฤษภาคม ค.ศ. 1958 ส่งผลให้สิงคโปร์ได้มีรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ที่มีความเป็นประชาธิปไตย อันรวมถึงสิทธิในการปกครองและจัดการกิจการภายในประเทศโดยสมบูรณ์ ส่วนในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและการป้องกันประเทศของสิงคโปร์นั้นยังคงอยู่ในความรับผิดชอบของรัฐบาลอังกฤษอยู่เหมือนเดิม หลังจากการมีรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวของสิงคโปร์รัฐบาลสิงคโปร์จึงได้จัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรขึ้นในวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1959⁹

จากแนวทางของรัฐธรรมนูญฉบับปี 1958 นั้นจะเห็นได้ว่าการที่รัฐธรรมนูญได้ระบุถึงความเป็นผู้มีสิทธิลงคะแนนเลือกตั้งโดยมาจากผู้ถือกำเนิดในสิงคโปร์ และผู้ที่อยู่อาศัยในสิงคโปร์ไม่ต่ำกว่า 8 ปี ทำให้ผู้มีสิทธิลงคะแนน

⁹Pang Cheng Lian , Singapore's People's Action Party, (Singapore : Oxford University Press, 1971), P.6

⁸Fong Sip Chee, op. cit, p.46

เสียงเลือกตั้งส่วนใหญ่กลายเป็นผู้มีการศึกษาตามแบบจีน ตรงประเด็นนี้ถือว่าเป็นความได้เปรียบของพรรคกิจประชาชนอย่างยิ่งที่มีฐานเสียงแบบสองขา กล่าวคือ กลุ่มชาวสิงคโปร์ชนชั้นกลางและชนชั้นสูงนั้นก็นิยมชมชอบคนรุ่นใหม่ที่มีความรู้ ความสามารถจากกลุ่มสายกลาง อาทิ ลี กวน ยู ดร. เต๊ะ ชิน ไช และ ดร. โก๊ะ เสง ควี เป็นต้น ส่วนกลุ่มผู้ใช้แรงงานและคนระดับล่างก็จะเป็นแนวร่วมสนับสนุนของกลุ่มคอมมิวนิสต์

นอกจากนี้หลังจากการชุมนุมและจลาจลในวันที่ 11 ตุลาคม ค.ศ. 1956 จนกระทั่งถึงก่อนการเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1959 จะเห็นได้ว่าการจลาจลในสิงคโปร์ที่เกิดขึ้นจากสหภาพต่างๆ นั้นไม่มีการเกิดขึ้นอีกเลย สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นนั้นก็มาจากการที่พรรคกิจประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มคอมมิวนิสต์ได้ดำเนินการกดดันให้เกิดการเจรจาเกี่ยวกับเอกราช หรือการเจรจาเพื่อสิทธิในการปกครองตนเองของสิงคโปร์ได้บรรลุซึ่งเป้าหมายเรียบร้อยแล้ว แต่อย่างไรก็ตามพรรคการเมืองที่มีพื้นฐานมาจากสองขั้วอำนาจที่แตกต่างกันในแง่ของอุดมการณ์อย่างสิ้นเชิงเช่นนี้ย่อมจะมีปัญหาในด้านความเป็นเอกภาพของภายในพรรคอย่างแน่นอน

ปัญหาการเมืองภายในพรรคกิจประชาชน

ถึงแม้ว่าการใช้ประโยชน์จากสหภาพที่เป็นแนวร่วมของกลุ่มคอมมิวนิสต์ภายในพรรคกิจประชาชนจะเป็นประโยชน์ต่อพรรคทั้ง

ทางด้านมวลชนสำเร็จรูปและการใช้วิถีทางการเมืองนอกระบบ แต่ด้วยความแตกต่างกันทางแนวคิดของทั้งกลุ่มคอมมิวนิสต์และกลุ่มสายกลางได้ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างทั้งสองกลุ่มเกิดขึ้นเสมอมาซึ่งพอจะยกตัวอย่างของแนวคิดที่ขัดแย้งกันออกมาเป็นเชิงนโยบายได้ดังนี้คือ

1. การได้เอกราชโดยการรวมประเทศกับมลายานั้นเป็นประเด็นที่ฝ่ายสายกลางยืนยันว่าจำเป็นอย่างยิ่งเพราะสิงคโปร์นั้นไม่มีทรัพยากรมากพอที่จะสามารถพัฒนาประเทศอย่างโดดเดี่ยวได้ จึงจำเป็นต้องพึ่งพาการรวมประเทศกับมลายาในการอยู่รอด ส่วนของกลุ่มคอมมิวนิสต์ภายในพรรคกิจประชาชนนั้นจะมีแนวทางที่ไม่ต้องการให้สิงคโปร์รวมเข้ากับมลายาเพราะจะต้องเผชิญกับการปราบปรามแนวร่วมคอมมิวนิสต์ที่ย่อมจะมีศักยภาพยิ่งขึ้นกว่าเดิม

2. นโยบายด้านสังคมและเศรษฐกิจ ที่ทีมเศรษฐกิจของกลุ่มสายกลางโดยการนำของ ดร. โก๊ะ เสง ควี ที่มองว่าเศรษฐกิจแบบเมืองท่า (Entrepot trade) นั้นไม่ใช่สิ่งที่สิงคโปร์จะพึ่งพาไปได้ตลอด ซึ่งเห็นได้จากการถดถอยของการค้าแบบเมืองท่าในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ดังนั้นสิงคโปร์จึงต้องสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจอันจะส่งผลไปถึงอัตราการว่างงานที่เพิ่มขึ้นของแรงงาน ในส่วนแนวทางของกลุ่มคอมมิวนิสต์นั้นก็ยืนยันถึงการที่จะต้องคุ้มครอง

อุตสาหกรรมภายใน รวมถึงการประกันสิทธิและสวัสดิการของแรงงานสิงคโปร์

ถึงแม้ว่านโยบายที่ออกมานั้นโดยภาพรวมจะเป็นการประนีประนอมกันทางแนวคิดของทั้งสองกลุ่ม แต่อย่างไรก็ตามทั้งฝ่ายกลุ่มสายกลาง และกลุ่มคอมมิวนิสต์นั้นต่างก็พยายามที่จะคุมอำนาจในการบริหารพรรค โดยใช้เวทีของกรรมการบริหารพรรค (Central Executive Committee: CEC) ในการประลองกำลังทางการเมืองภายในพรรคนั่นเอง ประกอบกับตำแหน่ง CEC ทั้ง 12 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งที่มาจากการเลือกตั้งจากสมาชิกของพรรคทุกคน ซึ่งแน่นอนว่าสมาชิกของพรรคกิจประชาชนนั้นส่วนใหญ่เป็นพรรคพวกของกลุ่มคอมมิวนิสต์ถึงแม้ว่าในช่วงก่อตั้งพรรคปี ค.ศ. 1954 กลุ่มคอมมิวนิสต์นั้นให้คำมั่นว่าจะไม่เกี่ยวข้องและแทรกแซง CEC แต่อย่างไรก็ตามพอมมาถึงการประชุมพรรคครั้งที่สองในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1956 กลุ่มคอมมิวนิสต์ก็กลับเปลี่ยนแนวทางโดยหันมาให้ความสำคัญกับ CEC ซึ่งในขณะนั้น ลี กวน ยู มีความจำเป็นจะต้องเดินทางเพื่อเจรจาเรื่องเอกราชของสิงคโปร์กับรัฐบาลอังกฤษ ซึ่งเป็นสาเหตุให้กลุ่มสายกลางขาดผู้ดำเนินการแก้เกมส์ทางการเมืองของกลุ่มไปอันส่งผลกระทบต่อ การเลือกตั้ง CEC ชุดที่ 4 ซึ่งกลุ่มคอมมิวนิสต์ต่างก็ได้รับเลือกเป็นกรรมการของ CEC ทั้งหมด 12 ตำแหน่ง¹⁰

ดังนั้นพรรคกิจประชาชนจึงต้องตกอยู่ภายใต้การควบคุมของกลุ่มคอมมิวนิสต์อย่างสิ้นเชิง แต่อย่างไรก็ตามผลจากการดำเนินการทางการเมืองแบบนอกกรอบแบบก็ได้ทำให้แกนนำของกลุ่มคอมมิวนิสต์ภายในพรรคกิจประชาชนทั้งหมดต้องถูกจับกุมและคุมขังภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act: ISA) โดยการสั่งการของมุขมนตรี ลิม ยู ฮอด เช่นนี้จึงเป็นเหตุให้ตำแหน่งกรรมการบริหารพรรค (CEC) ทั้ง 12 ตำแหน่งของพรรคกิจประชาชนนั้นว่างลง ตรงจุดนี้ได้ถือว่าเป็นโอกาสสำคัญที่ทำให้กลุ่มสายกลางยึดตำแหน่ง CEC ทั้งหมดกลับคืนมาอยู่ภายใต้การควบคุมของกลุ่มสายกลางอีกครั้งหนึ่ง

การเลือกตั้งทั่วไปวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1959

ในการเลือกตั้งวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1959 อันเป็นการเลือกตั้งตามรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1958 ซึ่งการเลือกตั้งครั้งนั้นมีพรรคการเมืองทั้งหมด 13 พรรคเสนอตัวเข้ามาเป็นผู้แทนของประชาชน ในส่วนผลของการเลือกตั้งครั้งนี้พรรคกิจประชาชนก็ได้รับการเลือกตั้งทั้งหมด 43 ที่นั่ง พรรค Singapore People's Alliance ได้รับเลือก 4 ที่นั่ง และพรรคสิงคโปร์อัมโน (S.U.M.N.O.) ได้เลือก 3 ที่นั่ง และผู้สมัครอิสระได้รับเลือก 1 ที่นั่ง จากจำนวนสมาชิกผู้แทนทั้งหมด 51 ที่นั่ง เช่นนี้ รัฐสิงคโปร์จึงสถาปนา ยงดี เปอตวน เนการา บิน อิชัค เชื้อ

¹⁰Fong Sip Chee, op. cit., p.45

สลายมลายูเป็นประมุขของรัฐคนแรกและแต่งตั้งลี กวน ยู เลขาธิการพรรคกิจประชาชน เป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของสิงคโปร์¹¹ จากชัยชนะในการเลือกตั้งทั่วไปวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1959 ของพรรคกิจประชาชนนั้นเกิดขึ้นมาจากปัจจัยหลายประการที่ทำให้พรรคกิจประชาชนมีความได้เปรียบพรรคการเมืองคู่แข่ง เพื่อให้ภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้นจึงได้วิเคราะห์ถึงลักษณะด้อยของพรรคการเมืองอื่นที่สำคัญ ๆ ดังนี้

1. พรรคพันธมิตรประชาชนสิงคโปร์ (Singapore People's Alliance : SPA) พรรคการเมืองนี้ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1958 โดยการนำของ ลิม ยู ฮวด อดีตมุขมนตรีแห่งสิงคโปร์ อันเป็นแกนนำของกลุ่มการเมืองที่มาจากพรรคแนวแรงงานที่ได้ยุบเลิกไป พรรคนี้จึงเติบโตขึ้นได้จากฐานเสียงเดิมของพรรคแนวแรงงาน ซึ่งพรรค SPA นี้มีจุดอ่อนหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นการขาดมวชนแนวร่วมที่มั่นคง ปัญหาการทุจริตของรัฐบาลพรรคแนวแรงงาน การส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนเฉพาะภาษาอังกฤษ ตลอดจนความขัดแย้งกับกลุ่มสหภาพ ปัจจัยเหล่านี้ทำให้พรรค SPA สูญเสียผู้สนับสนุนทั้งผู้ที่มีการศึกษาทั้งแบบจีนและอังกฤษ

2. พรรคสิงคโปร์อัมโน (S.U.M.N.O.) พรรคสิงคโปร์อัมโนเป็นสาขาของพรรคอัมโนในมาเลเซีย แนวทางของพรรคนี้จึงยึดแนวทางเพื่อ

ภูมิภาคหรือเพื่อต้องการรักษาผลประโยชน์ของเชื้อชาติมาเลย์ทั้งทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ดังนั้นพรรค SUMNO จึงเป็นพรรคการเมืองในลักษณะตัวแทนของเชื้อชาติมาเลย์ซึ่งมีประมาณ 15% มีชาวจีนประมาณ 75% และมีชาวอินเดียประมาณ 7% ทำให้ฐานเสียงสนับสนุนของพรรคการเมืองพรรคนี้จึงเป็นฐานเสียงจากประชาชนส่วนน้อย ประกอบกับลักษณะของพรรคการเมืองในสิงคโปร์นั้นมีลักษณะที่เรียกว่าพรรคหลากหลายเชื้อชาติ (Multiracial Party) ทำให้ทุกพรรคการเมืองต่างมีฐานเสียงชาวมาเลย์สนับสนุนอยู่แล้ว เช่นนี้จึงเป็นการบั่นทอนฐานเสียงของพรรค S.U.M.N.O. เองไปในตัว

3. พรรคสังคมนิยมเสรี (Liberal Socialist Party) พรรคนี้เป็นพรรคการเมืองที่เกิดจากการรวมตัวของพรรคก้าวหน้า (Progressive Party) กับพรรคประชาธิปไตย (Democratic Party) ทำให้ฐานเสียงสำคัญของพรรคนี้ที่มีมาจากกลุ่มผู้ได้รับการศึกษาแบบอังกฤษ และการสนับสนุนของสมาคมหอการค้าจีนสิงคโปร์ (The Singapore Chinese Chamber of Commerce : SCCC) ซึ่งเป็นฐานเสียงจากกลุ่มผู้มีการศึกษาแบบอังกฤษ ทำให้พรรคสังคมนิยมเสรีถูกดึงความนิยมไปสู่กลุ่มสายกลางของพรรคกิจประชาชน ประกอบกับสมาชิกในพรรคสังคมนิยมเสรีนั้นมีลักษณะแบบอนุรักษนิยมที่สนับสนุนจักรวรรดินิยมอังกฤษเรื่อยมา ทำให้ภาพลักษณ์ของสมาชิกพรรคถูกมองว่าเป็นทาส

¹¹Ibid, p.71

ของเจ้าอาณานิคมยังผลพรรคสังคมนิยมเสรีไม่ได้รับเลือกตั้ง แม้แต่ที่เดียวในการเลือกตั้งในครั้งนี้

ประกอบกับในขณะนั้นพรรคกิจประชาชนได้ขยายสาขาของพรรคครอบคลุมทุกเขตเลือกตั้งทั้งหมด 51 เขต ทำให้พรรคกิจประชาชนได้เปรียบพรรคการเมืองคู่แข่งอย่างมากไม่ว่าเป็นฐานมวลชนที่ประกอบไปด้วยคนทุกเชื้อชาติ การมีเครือข่ายสหภาพต่าง ๆ คอยสนับสนุน และการมีมวลชนจากทั้งผู้ที่มีการศึกษาแบบอังกฤษ และผู้มีการศึกษาแบบจีน (ผู้สนับสนุนกลุ่มสายกลางและกลุ่มคอมมิวนิสต์ตามลำดับ) ทำให้พรรคกิจประชาชนมีแนวร่วมที่เหนือกว่าพรรคการเมืองอื่นทั้งเชิงลึกและเชิงกว้าง

นอกจากนั้นนโยบายของพรรคกิจประชาชนก็เป็นส่วนสำคัญในการได้รับการสนับสนุนจากประชาชน ไม่ว่าจะเป็นนโยบายด้านสวัสดิการ นโยบายด้านแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายการเคหะ ซึ่งเป็นนโยบายที่ตรงกับความต้องการของประชาชน และตรงกับปัญหาของสิงคโปร์ในขณะนั้นมากที่สุด ด้วยเหตุเพราะสิงคโปร์ในช่วงหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้นมีการเพิ่มขึ้นของประชากรเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้จำนวนของที่อยู่อาศัยไม่เพียงพอกับจำนวนประชากร อีกทั้งที่อยู่อาศัยเหล่านั้นส่วนมากก็เป็นลักษณะของชุมชนแออัดเสียเป็นส่วนใหญ่ ถึงแม้ก่อนหน้านี้อังกฤษจะได้จัดให้มีองค์การ Singapore Improvement Trust's

performance (SIT) เพื่อปรับปรุงที่อยู่อาศัยในสิงคโปร์ แต่อย่างไรก็ตามโครงการนี้ก็เป็โครงการที่ไม่อาจประสบความสำเร็จได้ ทำให้พรรคการเมืองอื่นไม่อาจคิดว่านโยบายด้านการเคหะของสิงคโปร์จะเป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้¹²

ยิ่งไปกว่านั้นความสามารถของกลุ่มผู้นำในสายกลางของพรรคกิจประชาชนก็เป็นสิ่งที่มองข้ามไปไม่ได้เพราะได้ดำเนินการทางการเมืองตามหลักสัมฤทธิ์ผลนิยม (Pragmatism) เน้นผลของการกระทำและละไว้ซึ่งอุดมการณ์เพื่อผลักดันนโยบายที่เกิดประโยชน์ต่อประชาชนอย่างเป็นรูปธรรม ดังจะเห็นได้จากการที่กลุ่มสายกลางยอมประนีประนอมกับกลุ่มคอมมิวนิสต์ เพื่อจะได้ฐานเสียงสนับสนุนจากกลุ่มผู้มีการศึกษาแบบจีน และเครือข่ายของสหภาพ เช่นนี้ถ้าหากกลุ่มสายกลางยังยึดติดกับอุดมการณ์ตามแนวทางเสรีประชาธิปไตยตามแบบมลายันฟอร์ม พรรคกิจประชาชนก็คงจะเป็นพรรคการเมืองขนาดเล็กที่มีฐานเสียงเฉพาะผู้ที่มีการศึกษาจากอังกฤษอย่างแน่นอน

พรรคกิจประชาชนกับการเมืองในระยะการต่อสู้เพื่อรวมกับมลายา

จากการที่กลุ่มสายกลางของพรรคกิจประชาชนสามารถควบคุมการเมืองทั้งในพรรคและในการบริหารประเทศเอาไว้ได้ เช่นนี้การผลักดันเป้าหมายของรัฐบาล หรืออาจจะเรียกว่า

¹²Jan S.T. Quah, "Public Housing" In *Government and Politics of Singapore*, p.239

เป็นนโยบายที่มีการเปลี่ยนแปลงจากนโยบายเดิมของพรรคกิจประชาชนที่มีมาตั้งแต่การเริ่มก่อตั้งในปี ค.ศ. 1954 นั้นมีความแตกต่างจากนโยบายดั้งเดิมอยู่หลายประการอันมีประเด็นที่สำคัญกล่าวคือ¹³

1. การเป็นเอกราชโดยการรวมกับมลายา
2. การพัฒนาอุตสาหกรรมและตั้งคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ (Economic Development Board: EDB)
3. การยกเลิกการปกครองแบบเทศบาล
4. การจัดสร้างโรงเรียนอาชีวะปรับปรุงการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในมหาวิทยาลัยมลายา และมหาวิทยาลัยนันทยาง
5. การสร้างโรงเรียนเพิ่มและการปฏิรูปการศึกษา
6. การผลักดันการรวมของสหภาพต่าง ๆ และให้มีการเคลื่อนไหวอย่างเข้มแข็ง
7. การผลักดันนโยบายการเคหะอย่างเป็นทางการ
8. การให้สิทธิพิเศษแก่ชาวมาเลย์สนับสนุนการเรียนภาษาและวัฒนธรรมมาเลย์บนนโยบายใหม่ที่ทำให้เห็นถึงลักษณะสัมฤทธิ์ผลนิยมของกลุ่มสายกลางอย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวทางที่จะเป็นเอกราชโดย

การรวมกับมลายา ถึงแม้ว่าจะเป็นนโยบายดั้งเดิมของพรรคก็ตามแต่ก็มีนโยบายที่ถูกผลักดันเพื่อประโยชน์ของความสมานฉันท์ของสิงคโปร์กับมลายาก็คือในข้อที่ 8. ที่ให้สิทธิพิเศษแก่ชาวมาเลย์ โดยสนับสนุนการเรียนภาษาและวัฒนธรรมมาเลย์ ซึ่งแนวทางดังกล่าวถือได้ว่าเป็นแนวทางที่กลุ่มสายกลางนำเสนอออกมาทั้งที่ไม่เคยมีแนวคิดเช่นนี้มาก่อน แสดงให้เห็นถึงว่าพรรคกิจประชาชนได้ผลักดันนโยบายดังกล่าวเพื่อผลประโยชน์ในการที่สิงคโปร์จะรวมกับมลายาโดยแท้

นอกจากนั้นนโยบายด้านเศรษฐกิจของสิงคโปร์ยังถูกปรับเปลี่ยนจากเดิมเพราะสิงคโปร์นั้นจะพึ่งพาการค้าแบบเมืองท่าเพียงอย่างเดียวคงเป็นไปได้ เช่นนี้กลุ่มสายกลางจึงผลักดัน Economic Development Board (EDB) เพื่อส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งแตกต่างจากนโยบายแบบคุ้มครองในปี ค.ศ. 1954 อย่างสิ้นเชิง และในข้อ 6. คือการผลักดันให้สหภาพต่าง ๆ รวมตัวกันและให้มีการเคลื่อนไหวอย่างเข้มแข็ง ซึ่งโดยแท้จริงแล้วนโยบายดังกล่าวก็เป็นวาระซ่อนเร้นของกลุ่มสายกลางที่ต้องการจะควบคุมสหภาพต่าง ๆ เอาไว้ให้ได้ทั้งหมดนั่นเอง

การผลักดันนโยบายของพรรคกิจประชาชน

1. นโยบายการเคหะ เป็นนโยบายที่พรรคกิจประชาชนใช้เป็นประเด็นธงในการหาเสียงเลือกตั้งเสมอมา ด้วยเหตุจากการที่พรรคได้สำรวจโดยใช้เครือข่ายของกลุ่มคอมมิวนิสต์

¹³Fong Sip Chee, op. cit. , p.82

ลงพื้นที่เพื่อสำรวจความต้องการของประชาชน ปรากฏว่าคนส่วนใหญ่ในนั้นต้องการที่อยู่อาศัย และต้องการปรับปรุงที่อยู่อาศัยมากที่สุด ซึ่งพรรคกิจประชาชนก็ได้มีคำขวัญของนโยบายการเคหะว่า “A Realistic Housing Policy” หรือนโยบายการเคหะที่เป็นจริงซึ่งเมื่อพรรคกิจประชาชนได้เข้ามาเป็นรัฐบาลจึงได้ก่อตั้งคณะกรรมการพัฒนาการเคหะ (Housing Development Board: HDB) ในปี ค.ศ. 1959 นั้นเอง¹⁴

นอกจากนี้การเคหะของ HDB ยังกำหนดให้มีทั้งชาวจีน มาเลย์ อินเดียอยู่ร่วมกัน อันเป็นการสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างเชื้อชาติต่าง ๆ ไปในตัว ประกอบกับการมีศูนย์ชุมชน (Community Center) ที่เปรียบเสมือนกับหูตาของรัฐบาลในการสอดส่องดูแลการเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์และสร้างกิจกรรมเพื่อให้ชุมชนเกิดความสามัคคี ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกีฬา การร่วมกันเล่นดนตรีและเล่นดนตรีต่าง ๆ เป็นต้น ยิ่งไปกว่านั้นนโยบายการเคหะไม่ได้มีเพียงแต่อาคารที่อยู่อาศัยเท่านั้น ยังมีการสร้างอาคารพาณิชย์ ธนาคาร โรงเรียน สถานพยาบาล รวมไปถึงสาธารณูปโภคต่าง ๆ ทำให้ผู้มีรายได้น้อยนั้นมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยในช่วงปี 1960 – 1965 HDB ได้สร้างที่อยู่

อาศัยทั้งหมด 54,430 ยูนิต¹⁵ จึงอาจกล่าวได้ว่านโยบายการเคหะนั้นคือสิ่งที่ประชาชนสัมผัสได้ ดังนั้นพรรคกิจประชาชนจึงใช้นโยบายการเคหะเป็นนโยบายหลักในการหาเสียงที่เหนือกว่าพรรคการเมืองคู่แข่งอย่างปฏิเสธไม่ได้

2. การสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ สืบเนื่องมาจากการถดถอยของเศรษฐกิจเมืองท่า (Entrepot Trade) ทำให้สิงคโปร์มีการว่างงานในอัตราที่สูง เช่นนี้ทีมเศรษฐกิจของพรรคกิจประชาชนโดยการนำของ ดร. โก๊ะ เสง คิว จึงเล็งเห็นถึงความจำเป็นในการพึ่งพาการลงทุนจากต่างประเทศ โดยเริ่มจากการออกกฎหมายยกเว้นหรือลดภาษีให้แก่อุตสาหกรรมที่เข้ามาลงทุนในสิงคโปร์ และการก่อตั้งคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ (Economic Development Board: EDB) เพื่อสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศโดยมีโครงการแผนห้าปี (The Five Year Plan, 1961 – 1964) ซึ่งมีเป้าหมายที่ต้องการเปลี่ยนเศรษฐกิจแบบเมืองท่าเป็นเศรษฐกิจอุตสาหกรรม¹⁶ ส่งผลให้ช่วงเวลา 5 ปี คือ ตั้งแต่ปี 1960 – 1965 สิงคโปร์มี G.D.P. ถึง 5.9% และทำให้อัตราการว่างงานของสิงคโปร์ลดลง

¹⁵Ibid, p. 241

¹⁶Shee Poon Kim, “The Evolution of the Political System” in *Government and Politics of Singapore*, p.19

¹⁴Jan S.T. Quah, “Public Housing” In *Government and Politics of Singapore*, p.239

อย่างรวดเร็วจนในช่วงต้นของปี 1970 สิงคโปร์มีอัตราการว่างงานเท่ากับศูนย์¹⁷

3. การใช้การศึกษาในการเชื่อมโยงทางเชื้อชาติ ในช่วงก่อนปี 1959 นั้นการศึกษาของสิงคโปร์แบ่งแยกกันไปตามเชื้อชาติและภาษาไม่มีโรงเรียนที่รวมกันของทุกเชื้อชาติ ไม่เพียงเท่านั้นแต่ละเชื้อชาติต่างก็มีแบบเรียนของตนเองเรียนประวัติศาสตร์แต่เฉพาะเชื้อชาติของตัวเองเท่านั้น แต่หลังจากพรรคกิจประชาชนเข้ามาบริหารประเทศก็ได้ปรับเปลี่ยนระบบการศึกษาของชาติให้เป็นระบบเดียวกันและปรับปรุงเนื้อหาของแบบเรียนมาตรฐานเพื่อให้ทุกเชื้อชาติมีแบบเรียนที่ร่วมกัน รวมไปถึงจัดให้มีนโยบายการเรียนภาษาโดยการเน้นภาษาอังกฤษ และภาษาของแต่ละเชื้อชาติเอาไว้ อย่างไรก็ตามผู้นำของพรรคกิจประชาชนมีเป้าหมายสำคัญคือการจะได้รับเอกราชโดยการรวมกับมลายา ทำให้เกิดมีการเรียนการสอนภาษามาเลย์สำหรับเชื้อชาติอื่นอย่างเข้มงวด เช่นนี้จึงถือว่าเป็นการใช้ภาษา และการศึกษาเป็นสื่อในความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติ ทั้งยังเป็นการจัดการให้ความแตกต่างของระบบการศึกษาที่มีแบบจีน แบบอังกฤษ แบบมาเลย์ แบบอินเดีย ที่เคยเป็นปัญหาสร้างความเหินห่างในสังคมสิงคโปร์ให้พัฒนาไปในแนวทางที่ดีขึ้น

4. การผลักดันให้สหภาพแรงงานเกิดการรวมตัวกัน ซึ่งตรงประเด็นนี้กลุ่มสายกลางของพรรคกิจประชาชน อ้างว่าเพื่อที่จะส่งเสริมการเคลื่อนไหวของสหภาพ แต่แท้จริงแล้วกลุ่มสายกลางทราบดีว่าสหภาพนั้นเป็นตัวการสำคัญในการปั่นป่วนเสถียรภาพของรัฐบาล ถ้าสามารถคุมสหภาพได้ก็เท่ากับเป็นการสร้างความมั่นคงให้แก่การบริหารประเทศเป็นอย่างมาก กลุ่มสายกลางจึงก่อตั้งสหภาพแรงงานแห่งชาติ (National Trade Union Congress : NTUC) ขึ้นมาเพื่อรวบรวมและควบคุมสหภาพแรงงานต่าง ๆ เอาไว้ โดย NTUC นั้นจะขึ้นตรงกับพรรคกิจประชาชน (สายกลาง) และถ้าหากสหภาพใดไม่ขึ้นทะเบียนกับ NTUC รัฐบาลก็จะใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act : ISA) เข้าจับกุมหัวหน้าหรือประธานของสหภาพนั้น ๆ ในข้อหาที่มีความสัมพันธ์กับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายา ส่งผลให้การนัดหยุดงานในสิงคโปร์ลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว¹⁸ เช่นนี้จึงอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มสายกลางของพรรคได้ใช้ NTUC และ ISA เข้ายึดฐานสนับสนุนจากสหภาพแรงงานของกลุ่มคอมมิวนิสต์มาเป็นแนวร่วมของกลุ่มตนเองก็ว่าได้

¹⁸ Stanley S. Bedlington, *Malaysia and Singapore the Building of New States* (New York : Cornell University Press, 1978), P.224

¹⁷ Amina Tyabji, "The Economy" In *Government and Politics of Singapore*, p.28

จะเห็นได้ว่ากลุ่มสายกลางในพรรคกิจประชาชนได้สร้างนโยบายให้เป็นจริงตามต้องการของประชาชน ซึ่งได้สร้างความนิยมแก่กลุ่มเป็นอย่างมาก เช่นนี้จึงกล่าวได้ว่ากลุ่มสายกลางได้สร้างฐานมวลชนของตนเองขึ้นมาจากความสามารถ และการยอมรับว่าปัญหาของสิงคโปร์มีอยู่จริง รวมไปถึงได้ดำเนินการแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างจริงจัง นอกจากนี้การใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (ISA) จัดการกับผู้มีความผิดคอมมิวนิสต์ ประกอบกับการสร้างสหภาพแรงงานแห่งชาติ (NTUC) เพื่อควบคุมสหภาพแรงงาน และการใช้นโยบายเพื่อสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีแก่ผู้มีรายได้น้อยไม่ว่าจะเป็นนโยบายด้านสุขภาพ นโยบายสวัสดิการ นโยบายแรงงาน และนโยบายการเคหะ เป็นต้น ทำให้คนยากจนรู้สึกที่พวกเขาที่มีพื้นที่มีใช้กลุ่มอุดมการณ์คอมมิวนิสต์เท่านั้น อันส่งผลไปถึงจำนวนผู้ที่สนับสนุนคอมมิวนิสต์ และพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายาอันมีจำนวนลดน้อยลงอย่างต่อเนื่อง

การแยกตัวของกลุ่มคอมมิวนิสต์ภายในพรรคกิจประชาชน

หลังจากที่รัฐบาลพรรคกิจประชาชนภายใต้การนำของ ลี กวน ยู ซึ่งได้รับความไว้วางใจจากประชาชนให้บริหารและปกครองสิงคโปร์ สิ่งแรกที่รัฐบาลจากกลุ่มสายกลางดำเนินการก็คือ การเรียกร้องให้รัฐบาลอังกฤษปล่อยตัวผู้ก่อการจลาจลในช่วงปี ค.ศ. 1957 ซึ่ง

ในจำนวนนั้นเป็นแกนนำของกลุ่มคอมมิวนิสต์ภายในพรรคกิจประชาชนเอง อาทิเช่น ลิม ชิน เสียง, เดวิน แนนท์ และฟอง สวี ชวน เป็นต้น จนกระทั่งรัฐบาลอังกฤษปล่อยตัวบุคคลเหล่านี้ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1959 ถึงแม้ว่ากลุ่มสายกลางจะทราบดีว่าผู้นำของกลุ่มคอมมิวนิสต์นั้นจะสร้างปัญหาให้แก่พรรคกิจประชาชนอย่างแน่นอน แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มสายกลางของพรรคได้วางหมากทางการเมืองเพื่อจัดการกับกลุ่มคอมมิวนิสต์เอาไว้ 2 ประการด้วยกันก็คือ การควบคุมพรรคและควบคุมสหภาพโดยจะชี้ให้เห็นดังนี้

1. ควบคุมพรรค โดยกลุ่มสายกลางได้รับบทเรียนจากการที่ถูกกลุ่มคอมมิวนิสต์ครอบครองตำแหน่งกรรมการบริหารพรรค (CEC) ไว้ทั้งหมด กลุ่มสายกลางจึงใช้โอกาสในช่วงที่ควบคุม CEC ไว้แล้วจึงแก้กฎระเบียบของพรรคกิจประชาชนอันว่าด้วย CEC ซึ่งข้อบกพร่องของการเลือกสรร CEC ก็คือการเลือกมาจากสมาชิกของพรรคทั้งหมดในทุกครั้งที่มีการประชุมพรรค ซึ่งถ้าหากปล่อยให้เป็นอย่างนี้ สมาชิกส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคอมมิวนิสต์ต้องลงคะแนนเสียงในฝั่งตรงข้ามกับกลุ่มสายกลางแน่นอน ทำให้ ลี กวน ยู และพวกจึงแก้ระบบการเลือกสรร CEC โดยแต่งตั้งสมาชิกรัฐสภา 500 คนที่คัดสรรมาจากกลุ่มสายกลางของพรรคแล้วใช้สมาชิกรัฐสภาทั้ง 500 คนเลือกสรร CEC ทั้ง 12 ที่

นั่งทุกครั้งที่มีการประชุมพรรค¹⁹ เช่นนี้จึงอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มสายกลางในพรรคกิจประชาชนสามารถควบคุม CEC ไว้ได้อย่างเบ็ดเสร็จ

2. ควบคุมสหภาพ ในระยะช่วงปฐมวัยของพรรคกิจประชาชนนั้นกลุ่มสายกลางใช้แผนการเมืองนอกระบบต่าง ๆ อาทิเช่น การนัดหยุดงาน ก่อจลาจล บั่นป่วนเสถียรภาพของรัฐบาลพรรคแนวแรงงานโดยผ่านกลุ่มคอมมิวนิสต์ที่มีสายสัมพันธ์ที่แนบแน่นกับสหภาพต่าง ๆ เช่นนี้กลุ่มสายกลางจึงได้ก่อตั้งสหภาพแรงงานแห่งชาติ (NTUC) เพื่อควบคุมสหภาพแรงงานเข้ามาแทนที่การควบคุมจากกลุ่มคอมมิวนิสต์

จากการควบคุมทั้งสองประการทำให้กลุ่มคอมมิวนิสต์นั้นมีความไม่พอใจต่อกลุ่มสายกลางเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะถูกกีดกันไม่ให้มีส่วนร่วมในการบริหารพรรคอย่างสิ้นเชิงแล้ว ยังถูกการจำกัดอิทธิพลของกลุ่มที่มีอยู่ในสหภาพต่าง ๆ ทำให้สถานการณ์ระหว่างกลุ่มสายกลางและกลุ่มคอมมิวนิสต์นั้นอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายลง หลังจากนั้นกรรมการบริหารพรรค (CEC) ชุดใหม่จึงได้มีมติขับ ลิม ซิน เสียง และพวกอีก 13 คน ออกจากพรรค²⁰ จากสถานการณ์ดังกล่าวทำให้ ลิม ซิน เสียง และพวกได้หันไปก่อตั้งพรรคแนวร่วม

สังคมนิยม (Barisan Socialis) ซึ่งพรรคนี้ก็มีแนวทางในการต่อต้านจักรวรรดินิยมพร้อมกับพยายามโค่นล้มรัฐบาลพรรคกิจประชาชนซึ่งรวมไปถึงต่อต้านการรวมกับมลายา โดยใช้ยุทธศาสตร์การเมืองทั้งในรูปแบบและนอก รูปแบบเหมือนกับที่พรรคกิจประชาชนได้เคยใช้มาก่อน

การรวมเป็นสหพันธรัฐมาเลเซีย

หลังจากการแยกตัวของกลุ่มคอมมิวนิสต์ของพรรคกิจประชาชนทำให้ทั้งมลายาและอังกฤษไม่ไว้วางใจในสถานการณ์ที่เป็น การครอบงำโดยคอมมิวนิสต์จากพรรคแนวร่วมสังคมนิยม (Barisan Socialis) ด้วยเกรงว่าภัยคอมมิวนิสต์จะขยายอิทธิพลเข้ามาบ่อนทำลายเสถียรภาพในด้านต่าง ๆ ภายในมลายา ดังนั้นการเจรจาเรื่องการรวมเป็นสหพันธรัฐมาเลเซียระหว่าง ลี กวน ยู กับ ตงกู อับดุล ราห์มาน จึงได้ถูกเร่งให้มีขึ้นในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1961 อันมีสาระสำคัญดังนี้²¹

- 1) สิงคโปร์ยังมีเสรีในด้านการศึกษา
- 2) สิงคโปร์ยังคงมีงบประมาณอย่างเสรี
- 3) สิงคโปร์ยังมีอิสระในด้านแรงงาน
- 4) สิงคโปร์ยังคงเป็นเมืองท่าเสรี
- 5) สิงคโปร์จะมีที่นั่งในสภาสหพันธรัฐ 15

ที่นั่ง

¹⁹Daine K. Mauzy and R.S. Milne, op. cit., P41

²⁰Fong Sip Chee, op. cit., P.100

²¹Pang Cheng Lian, op. cit., P.16

ซึ่งการตกลงดังกล่าวก็ผ่านไปได้อย่างดี แต่พรรคแนวร่วมสังคมนิยมก็คัดค้านการรวมกับมลายาอย่างรุนแรงโดยการก่อการจลาจลและสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ขึ้นในสิงคโปร์ แต่อย่างไรก็ตามในวันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 1962 รัฐบาลพรรคกิจประชาชนก็ได้จัดให้มีการลงประชามติในการรวมกับมลายา ซึ่งมีหัวข้อให้เลือก 3 หัวข้อ คือ (1) รวมแบบ A (2) รวมแบบ B (3) รวมแบบ C ซึ่งทุกหัวข้อคือการรวมกับมลายาทุกข้อ แสดงให้เห็นถึงกลการเมืองที่เหนือชั้นของกลุ่มสายกลางที่ฉกฉวยโอกาสที่สำคัญเอาไว้ โดยที่ผลของประชามติคือ²²

รวมแบบ A	397,626	เสียง	(71%)
รวมแบบ B	9,422	เสียง	(1.7%)
รวมแบบ C	7,911	เสียง	(1.4%)
ไม่โหวต	144,077	เสียง	(25%)

จากผลของประชามติดังกล่าวทำให้สิงคโปร์นั้นสามารถรวมกับมลายาได้สำเร็จ ประกอบกับในต้นปี ค.ศ. 1963 อินโดนีเซียได้ประกาศนโยบายเผชิญหน้ากับมลายาและสิงคโปร์เพื่อคัดค้านการรวมเป็นสหพันธรัฐมาเลเซีย โดยอินโดนีเซียได้มีการส่งหน่วยก่อวินาศกรรมเข้ามาปฏิบัติการในสิงคโปร์ ดังนั้น ลี กวน ยู จึงถือโอกาสนั้นประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (ISA) ดำเนินการควบคุมตัว ลิม ชิน เสียง กับแกนนำภายในพรรคแนวร่วมสังคมนิยมและกลุ่มสหภาพ ซึ่งกลุ่มคนเหล่านี้ก็

คือกลุ่มต่อต้านการรวมเป็นสหพันธรัฐเป็นจำนวนร้อยกว่าคน นับว่าเป็นการปราบปรามฝ่ายคอมมิวนิสต์ครั้งใหญ่ที่ทำให้ทั้งพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายาและกลุ่มคอมมิวนิสต์ในสิงคโปร์ได้รับความกระทบกระเทือน ส่งผลให้พรรคแนวร่วมสังคมนิยมอ่อนแอลงเป็นอย่างมาก

จนกระทั่งถึงวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1963 มลายา สิงคโปร์ ซาราวัก ซาบาห์ ได้รวมตัวกันเป็นสหพันธรัฐมาเลเซีย และเป็นการสิ้นสุดสถานะความเป็น Crown Colony ภายใต้รัฐบาลอังกฤษของสิงคโปร์ซึ่งนับว่าเป็นก้าวที่สำคัญอย่างยิ่งของทั้งสิงคโปร์และพรรคกิจประชาชนที่จะดำเนินแนวทางอย่างไรบนดินแดนที่เกิดขึ้นมาพร้อมกับปัญหาพหุพันธ์และความเข้มแข็งของอุดมการณ์ภูมิบุตรอย่างมลายา

พรรคกิจประชาชนกับวิถีไปสู่ความเป็น

พรรคเดียว ค.ศ. 1963 – 1968

ในช่วงปี ค.ศ. 1963 – 1968 เป็นช่วงเวลาที่ยกเว้นการเปลี่ยนแปลงในทางการเมืองของสิงคโปร์สูงเป็นอย่างมาก ด้วยระยะเวลาเพียง 6 ปี เท่านั้นแต่สถานะของสิงคโปร์ได้เปลี่ยนแปลงจากรัฐภายใต้อาณานิคมของอังกฤษไปสู่การเป็นสหพันธรัฐมาเลเซีย และเป็นประเทศเอกราชในปี ค.ศ. 1965 จากสถานการณ์ในห้วงเวลาดังกล่าว ถือได้ว่าสิงคโปร์นั้นอยู่ภายใต้การขับเคลื่อนของพรรคกิจประชาชนโดยแท้จริง และในห้วงเวลานี้เองถือได้

²²Ibid , p.123

ว่าเป็นบททดสอบอันสำคัญในวิถีทางที่จะก้าวไปสู่ความเป็นพรรคเดียว (One Dominant Party) ของพรรคกิจประชาชนอย่างแท้จริง

พรรคกิจประชาชนกับการเมืองภายในสหพันธรัฐมาเลเซีย

หลังจากการสถาปนาสหพันธรัฐมาเลเซียใน ค.ศ. 1963 นั้น ชาวมาเลย์มีร้อยละ 40 ของประชาชนทั้งหมด ชาวจีนมีถึงร้อยละ 43 ชาวอินเดียนร้อยละ 9 ชาวพื้นเมืองบอร์เนียว และชนชาติอื่น ๆ อีกร้อยละ 8²³ ซึ่งจะเห็นได้ว่าชาวจีนกลายเป็นประชากรส่วนใหญ่ในสหพันธรัฐมาเลเซีย ถึงแม้ว่าจะมีสัญญาสุภาพบุรุษระหว่าง ลี กวน ยู กับตันกู อับดุล ราห์มาน ว่าพรรคกิจประชาชนและชาวจีนสิงคโปร์จะไม่ขยายอิทธิพลทางการเมืองมาสู่มาเลย์ ทั้งยังต้องยอมรับสัดส่วนของสภาผู้แทนแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียเพียง 15 ที่นั่งจากทั้งหมด 159 ที่นั่ง²⁴ แต่อย่างไรก็ตามผลประโยชน์ทั้งทางเศรษฐกิจและการเมือง ตลอดจนความขัดแย้งจากประเด็นเรื่องเชื้อชาติก็ได้เป็นปมประเด็นที่อาจนำไปสู่ความแตกแยกของสหพันธรัฐมาเลเซียได้ทุกเวลา

²³ซี แมรี เทรินบูล, ประวัติศาสตร์มาเลเซีย สิงคโปร์ และบรูไน, แปลโดย ประกายทอง สิริสุข (กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2526), หน้า 443

²⁴Fong Sip Chee, op.cit., P.145

การเลือกตั้งทั่วไปวันที่ 21 กันยายน ค.ศ. 1963

การเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 1963 เกิดขึ้นจากการที่ ลี กวน ยู ได้ยุบสภาลงเมื่อวันที่ 4 กันยายน 1963 โดยจะประกาศรับผู้ลงสมัครเลือกตั้งถึงวันที่ 12 กันยายน และกำหนดวันลงคะแนนในวันที่ 21 กันยายน 1963²⁵ สาเหตุที่ ลี กวน ยู รีบประกาศยุบสภาก็เป็นเพราะความได้เปรียบทางยุทธศาสตร์การเมืองที่พรรคกิจประชาชนริบฉวยโอกาสอันสำคัญนี้เอาไว้ก็คือ

1. การที่ผู้นำพรรคแนวร่วมสังคมนิยม ถูกจับกุม ซึ่งลิม ชิน เสียง และสมาชิกของพรรคจำนวนมากถูกจับกุมพร้อมกับกลุ่มคอมมิวนิสต์อีกกว่าร้อยคน ในการจลาจลในเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. 1963 เช่นนี้จึงเป็นการบั่นทอนศักยภาพของพรรคแนวร่วมสังคมนิยมลงเป็นอย่างมาก

2. การกำหนดวันรับสมัครจนถึงวันลงคะแนนเสียงเพียง 9 วัน คือ วันที่ 12 กันยายน ถึงวันที่ 21 กันยายน ด้วยระยะเวลาอันสั้น ทำให้พรรคการเมืองอื่นต่างไม่มีเวลาในการหาเสียงเลือกตั้ง ประกอบกับรัฐบาลพรรคกิจประชาชนได้ว่าจ้างให้โรงพิมพ์ทั้งหมดพิมพ์เอกสารและโปสเตอร์ของทางราชการและพรรคกิจประชาชน ส่งผลให้พรรคการเมืองอื่นไม่สามารถหาโรงพิมพ์ที่จะว่าจ้างในการพิมพ์โปสเตอร์หาเสียงได้

²⁵Ibid

การยุบสภาในครั้งนี้ถือว่าเป็นขั้นเชิงทางการเมืองที่ช่วงชิงความได้เปรียบในการสร้างความมั่นคงให้กับพรรคกิจประชาชนและเสถียรภาพของสิงคโปร์จากภัยคอมมิวนิสต์ ซึ่งวันเลือกตั้งในวันที่ 12 กันยายน ค.ศ. 1963 มีพรรคการเมืองลงสมัครรับเลือกตั้งทั้งหมด 8 พรรค และเป็นผู้สมัครอิสระ 16 คน ส่วนผลของการเลือกตั้งในครั้งนี้ก็เป็นไปตามที่ทุกฝ่ายคาดการณ์เอาไว้ซึ่งก็คือ พรรคกิจประชาชนได้รับเลือก 37 ที่นั่ง พรรคแนวร่วมสังคมนิยมได้รับเลือก 13 ที่นั่ง และพรรค United People's Party ได้รับเลือก 1 ที่นั่ง²⁶

แต่หลักใหญ่ใจความของชัยชนะในการเลือกตั้งครั้งนี้ก็คือ การที่พรรคกิจประชาชนได้สร้างฐานมวลชนสนับสนุนขึ้นมาเป็นของพรรคเองเป็นผลสำเร็จ โดยไม่ต้องพึ่งพามวลชนของกลุ่มคอมมิวนิสต์ต่อไป ทั้งนี้เป็นเพราะผลที่มาจากความสามารถของกลุ่มผู้นำภายในพรรคในการดำเนินการและผลักดันนโยบายจนสามารถแก้ปัญหาของสิงคโปร์ได้ในระดับที่ประชาชนส่วนใหญ่พึงพอใจ ซึ่งลักษณะของระบบทางการเมืองของสิงคโปร์ในขณะนั้นเป็นลักษณะของการเมืองแบบสองพรรค (Two Party System) กล่าวคือ มีรัฐบาลพรรคกิจประชาชนซึ่งมีที่นั่งในสภา 37 ที่นั่ง และพรรคฝ่ายตรงข้ามคือ พรรคแนวร่วมสังคมนิยมซึ่งมีที่นั่งในสภา 13 ที่นั่ง โดยที่มีพรรคการเมืองขนาดเล็ก คือ พรรค

United People's Party ที่มีเพียง 1 ที่นั่งในสภาเช่นนี้จึงเป็นการขับเคี่ยวทางการเมืองระหว่างพรรคการเมืองทั้งสองพรรคที่มีเสียงสนับสนุนไม่แตกต่างกันมากนัก

ความขัดแย้งทางการเมืองของพรรคกิจประชาชนภายในสหพันธรัฐมาเลเซีย

การเริ่มต้นทางการเมืองของพรรคกิจประชาชนในสหพันธรัฐมาเลเซีย ก็คือการได้แต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแห่งมาเลเซีย ซึ่งสิงคโปร์ได้รับสัดส่วนในสภา 15 ที่นั่ง โดยที่ 15 ที่นั่งนี้ต้องนำมาจัดสรรตามอัตราส่วนของสมาชิกสภาผู้แทนของสิงคโปร์เอง ดังนี้ คือ พรรคกิจประชาชนได้รับที่นั่งในสภาผู้แทนของสิงคโปร์ 37 ที่นั่ง ก็จะได้รับที่นั่งในสภาผู้แทนของสหพันธรัฐมาเลเซีย 12 ที่นั่ง ส่วนพรรคแนวร่วมสังคมนิยมได้รับที่นั่งในสภาผู้แทนของสิงคโปร์ 13 ที่นั่ง จะได้ที่นั่งในสภาของสหพันธรัฐมาเลเซีย 3 ที่นั่ง ซึ่งเมื่อเทียบจำนวนของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของสหพันธรัฐที่มีทั้งหมด 159 ที่นั่ง²⁷ นั้นก็ถือว่าเป็นจำนวนที่น้อยมาก จนอาจเรียกว่าสิงคโปร์แทบจะไม่มีสิทธิในการออกเสียงในสภาสหพันธรัฐเลย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่พรรคกิจประชาชนพยายามจะผลักดันให้มลายา และสิงคโปร์เป็นตลาดร่วมกัน ถูกปฏิเสธจากเสียงของสภาแห่งสหพันธรัฐด้วยมาเลเซียที่พิจารณา

²⁶ bid, p.135-138

²⁷ Ibid, p.145

ดูแล้วว่าเป็นการเสียเปรียบสิงคโปร์เป็นอย่างมากเพราะสิงคโปร์นั้นได้ดูแลการค้าของมลายามาตลอด ประกอบกับอุตสาหกรรมการลงทุนของมลายาก็กังไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร ถึงแม้ว่าสิงคโปร์จะมีจำนวนเสียงในสภาแห่งสหพันธรัฐที่เทียบไม่ได้กับมลายา แต่ยุทธศาสตร์การเมืองของพรรคกิจประชาชนก็มีใช้ยุทธศาสตร์ในสภาเป็นหลักด้วยการต่อสู้กับพรรคพันธมิตร (Alliance) อันประกอบไปด้วยพรรคอัมโน (UMNO) พรรค Malay Chinese Association (MCA) และพรรค Malayan Indian Congress (MIC) เป็นสิ่งที่ยากลำบาก

ฉะนั้น พรรคกิจประชาชนจึงใช้ยุทธศาสตร์โดยการแยกพรรค MCA ออกจากพรรคพันธมิตร แล้วใช้ความเป็นจีนของตนในการนำเสนอ เพื่อเป็นตัวแทนของชาวจีนในสหพันธรัฐมาเลเซียแทนที่พรรค MCA โดยการชูนโยบายมาเลเซีย มาเลเซีย (Malaysian Malaysia) หรือมาเลเซียของชาวมาเลเซียทั้งหมด²⁸ ทั้งนี้เพื่อยกสถานะของชาวจีนในการโฆษณาชวนเชื่อเพื่อหาแนวร่วมชาวจีนในมลายา หลังจากนั้นพรรคกิจประชาชนก็ได้เริ่มดำเนินกิจกรรมทางการเมืองในชุมชนชาวจีนมลายา ไม่ว่าจะเป็นการปราศรัยหาเสียง การเข้าพบปะชาวจีนในชุมชน การร่วมกิจกรรมในเทศกาลต่าง ๆ

²⁸Diane K. Mauzy and R. S. Milne, *Singapore Politics under the People's Action Party* (London : Routledge, 2002) P.22

ซึ่งตรงจุดนี้การชูนโยบาย “มาเลเซียของชาวมาเลเซีย” ของพรรคกิจประชาชนอันมุ่งหมายที่สร้างความเท่าเทียมกันของทุกเชื้อชาติในสหพันธรัฐมาเลเซีย

นอกจากที่พรรคกิจประชาชนเคยมีสัญญาว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองในมลายาแล้ว การที่พรรคกิจประชาชนจะเข้ามาเป็นตัวแทนของชาวจีนในมลายานั้นเป็นสิ่งที่พรรคพันธมิตรนั้นจะยอมไม่ได้ ด้วยสายสัมพันธ์อันแนบแน่นระหว่างพรรค UMNO กับพรรค MCA ที่มาจากการที่พรรค MCA มาช่วยพยุงฐานะทางการเงินของพรรค UMNO ในช่วงปี ค.ศ. 1950 ซึ่งความขัดแย้งระหว่างพรรคกิจประชาชนกับพรรคพันธมิตรยังคงดำเนินต่อไป จนกระทั่งพรรคกิจประชาชนได้ประกาศส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งในการเลือกตั้งไปในมลายาในวันที่ 25 เมษายน ค.ศ. 1964 โดยพรรคกิจประชาชนส่งผู้สมัครทั้งหมด 9 เขต แต่ผลการเลือกตั้งนั้นปรากฏว่ามีเพียง เดวัน เนร์ เท่านั้นที่ได้รับเลือกในเขต BangSar หลังจากความล้มเหลวในการเลือกตั้งครั้งนั้นพรรคกิจประชาชนก็ได้ยุบสาขาของพรรคทั้งหมดในมลายาลง²⁹

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะนอกจากพรรคพันธมิตรได้ฉีกกำลังกันในการหาเสียงเลือกตั้งแล้ว ประกอบกับการที่พรรค MCA ประกอบไปด้วยเศรษฐกิจจีนผู้มั่งคั่งที่คอยช่วยเหลือชาวจีนที่ยากจนมาเป็นเวลานาน ประกอบกับพรรคกิจ

²⁹Pang Cheng Lian, op.cit.p. 19

ประชาชนเองนั้นไม่เข้าใจจารีตทางการเมืองของมลายาในหัวเวลานั้นที่ว่า ชาวจีนนั้นกุมอำนาจทางเศรษฐกิจ ในขณะที่เดียวกันก็ยอมรับสิทธิพิเศษของภูมิบุตรในมลายาเช่นนี้ การที่พรรคกิจประชาชนมองข้ามประเด็นนี้จึงทำให้ยุทธศาสตร์การเป็นตัวแทนของชาวจีนมลายาล้มเหลวลงและเมื่อมองย้อนกลับไปในตอนเริ่มรวมเป็นสหพันธรัฐมาเลเซียแล้วนั้น กลุ่มผู้นำในพรรคกิจประชาชนน่าจะมองเห็นจำนวนชาวจีนที่มีจำนวนมากกว่าชาวมาเลย์ จึงได้ผลักดันยุทธศาสตร์การเป็นตัวแทนชาวจีนออกมาเพื่อหวังอำนาจทางการเมืองที่มีศักยภาพในสหพันธรัฐ

ถึงแม้ว่ากระแสความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาตินั้นเริ่มขยายตัวกว้างขึ้นทุกที แต่พรรคกิจประชาชนก็ยังผลักดันองค์กรที่ชื่อว่าองค์กรเพื่อความเป็นเอกภาพของมาเลเซีย (The Malaysia Solidarity Convention: MSC) ขึ้นมาเพื่อสร้างกระแสสนับสนุนแนวทางความเท่าเทียมของทุกเชื้อชาติในมาเลเซีย โดยที่ทั้งชาวจีนและชาวมาเลย์ต่างใช้สื่อต่าง ๆ ในการโจมตีกันระหว่างเชื้อชาติ ส่งผลให้การสนทนาระหว่างเชื้อชาติกลับกลายเป็นชนวนของความขัดแย้งที่ยากแก่การประนีประนอม

จากสถานการณ์เช่นนี้จึงทำให้เกิดความเกลียดชังระหว่างชาวจีนและชาวมาเลย์แพร่กระจายไปทั่วสหพันธรัฐ จนกระทั่งในวันที่ 24 กรกฎาคม ค.ศ. 1964 ในงานเฉลิมฉลองของศาลดาโมฮัมหมัด ขบวนแห่ได้มาถึงสะพาน

Kalang จึงเกิดการปะทะกันขึ้นระหว่างชาวจีนกับชาวมาเลย์ จนทำให้มีผู้เสียชีวิตถึง 4 คน บาดเจ็บประมาณ 120 คน นอกจากนี้การจลาจลยังขยายไปถึงวันที่ 2 สิงหาคม ในท้ายสุดเหตุการณ์ครั้งนี้ มีผู้เสียชีวิตทั้งหมด 23 คน บาดเจ็บ 454 คน³⁰

โดยที่หลังจากการจลาจลครั้งนี้รัฐบาลสิงคโปร์ก็ออกมายืนยันว่า การจลาจลครั้งนี้เกิดจากกลุ่มผู้ไม่หวังดี ต้องการที่จะทำลายความน่าเชื่อถือของรัฐบาล โดยรัฐบาลได้อ้างถึงประวัติศาสตร์ของสิงคโปร์ที่ไม่เคยมีความขัดแย้งเรื่องเชื้อชาติมาเป็นเหตุผล แต่อย่างไรก็ตามหลังจากสิ้นสุดการจลาจลครั้งนี้รัฐบาลสิงคโปร์ก็ได้ประกาศให้มีวาระแห่งชาติเพื่อทบทวนความสมานฉันท์ของความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติในสิงคโปร์ ซึ่งในขณะเดียวกันนั้นรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียก็ได้ทบทวนถึงปัญหาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ และความขัดแย้งกับรัฐบาลสิงคโปร์เช่นกัน

จากความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างพรรคกิจประชาชนและพรรคพันธมิตรนั้น มีเหตุผลสำคัญมาจากความขัดแย้งด้านเชื้อชาติที่พรรคกิจประชาชนใช้เดินเกมทางการเมืองเพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นตัวแทนชาวจีนในสหพันธรัฐมาเลเซีย แต่ด้วยโครงสร้างและบริบททางสังคมของมลายานั้นแตกต่างจากสิงคโปร์ซึ่งมลายาประกอบด้วยชาวมาเลย์ที่มีจำนวน

³⁰Ibid, p.20

มากกว่าชาวจีนทั้งยังมีสิทธิพิเศษจากความเป็น
ภูมิบุตรโดยในขณะนั้นทั้งสองฝ่ายต่างยอมรับว่า
ชาวมลายีนั้นควบคุมการเมืองส่วนชาวจีน
ควบคุมเศรษฐกิจ

ส่วนในสิงคโปร์นั้นชาวมลายีนับเป็นคน
ส่วนน้อย ทั้งยังไม่ได้มีสิทธิพิเศษแบบชาว
มาเลย์มลายา สิงคโปร์จึงดำเนินความเท่าเทียม
ระหว่างเชื้อชาติอยู่ได้ ประกอบกับผู้นำของทั้ง
สองพรรคยังมีแนวทางที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง
กล่าวคือ ผู้นำพรรค UMNO ดำเนินการแบบค่อย
เป็นค่อยไปผสมผสานจารีตประเพณีกับความ
ทันสมัย ส่วนผู้นำพรรคกิจประชาชนนั้น
ดำเนินการแบบปฏิวัติคือ การเปลี่ยนแปลงอย่าง
รวดเร็วเพื่อให้เป็นตามเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ จาก
บริบทสังคมที่ต่างกันกับแนวทางของผู้นำที่
ต่างกัน จึงทำให้ยุทธศาสตร์ของพรรคกิจ
ประชาชนต้องล้มเหลวลง ซึ่งยุทธศาสตร์ของ
พรรคกิจประชาชนนี้เองที่ได้นำไปสู่การแยกตัว
ของสิงคโปร์จากสหพันธรัฐมาเลเซียนั่นเอง

การแยกตัวออกจากสหพันธรัฐมาเลเซียและ เอกราชของสิงคโปร์

สืบเนื่องมาจากปัญหาความขัดแย้ง
อย่างรุนแรงระหว่างรัฐบาลกลางของสหพันธรัฐ
กับรัฐบาลพรรคกิจประชาชนของสิงคโปร์ ส่งผล
ให้รัฐบาลกลางแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียได้
ดำเนินการทบทวนถึงแนวทางบนความสัมพันธ์
กับรัฐบาลสิงคโปร์ ซึ่งหลังจาก ตนกู อับดุลห์
ราห์มาน กลับจากการประชุม Commonwealth

ตูกู อับดุลห์ ราห์มาน ก็ได้เรียกประชุมรัฐบาล
แห่งสหพันธรัฐอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งบรรดาผู้เข้าร่วม
ประชุมนั้นก็ต่างมีมติเป็นเอกฉันท์ ซึ่งก็คือ การ
ให้สิงคโปร์แยกตัวออกไปจากสหพันธรัฐ
มาเลเซีย หลังจากนั้นการทำสนธิสัญญาระหว่าง
หัวหน้าพรรคทั้งสองคือ ดร.โต๊ะ ชิน ไช และตูกู
อับดุลห์ ราห์มาน ก็ได้มีการลงนามในการ
แยกตัวออกจากสหพันธรัฐของสิงคโปร์ และ
บรรดาคณะผู้บริหารของสิงคโปร์ก็ได้ลงนามใน
สนธิสัญญาดังกล่าวในวันที่ 8 สิงหาคม ค.ศ.
1965 จนในวันที่ 9 สิงหาคม ค.ศ. 1965
สิงคโปร์ก็ได้เป็นประเทศเอกราช โดยมี
ประธานาธิบดีคนแรก คือ นายอินเจ๊ะ ยูซุฟ บิน
อิชัค และมีนายกรัฐมนตรีคือ นายลี กวน ยู³¹

พรรคกิจประชาชนกับการเมืองภายหลังการ ได้รับเอกราช

หลังจากการแยกตัวของสิงคโปร์จาก
สหพันธรัฐมาเลเซียหลายฝ่ายต่างก็ประเมินกัน
ว่าสิงคโปร์ไม่สามารถจะอยู่รอดได้ด้วยเหตุที่
สิงคโปร์นั้นมีขนาดที่เล็กมาก อีกทั้งทรัพยากรที่
มีอยู่ก็ไม่สามารถสนับสนุนศักยภาพของประเทศ
ได้ ยิ่งไปกว่านั้นสิงคโปร์ยังต้องอยู่ท่ามกลาง
ประเทศเพื่อนบ้านที่เป็นอิสลาม คือ มาเลเซีย
และอินโดนีเซีย เมื่อสิงคโปร์ตกอยู่ในสภาวะที่
คับขันเช่นนี้กลุ่มผู้นำของสิงคโปร์ไม่ว่าจะเป็น
นาย ลี กวน ยู ดร. โต๊ะ ชิน ไช ดร. โก๊ะ เสง คี
และเอส ราชารานาม จึงได้ร่วมกันศึกษาหา

³¹Fong Sip Chee, op cit., p.167

หนทางที่จะปรับระดับประคองสังคมไปให้คงเสถียรภาพอยู่ได้ ด้วยการสร้างแนวคิดการเมืองเพื่อความอยู่รอด (Politics of Survival) ขึ้นมาเพื่อมุ่งสร้างสังคมไปให้เป็นสังคมที่แข็งแกร่ง (Rugged Society)³²

ความอ่อนแอของพรรคการเมืองคู่แข่ง

จากในช่วงต้นทศวรรษที่ 1950 สังคมไปรี มีระบบการเมืองแบบหลายพรรค จนมาถึงช่วงกลางทศวรรษที่ 1960 ที่ถึงแม้ว่าสังคมไปรีจะมีพรรคการเมืองจำนวนไม่น้อย แต่พรรคการเมืองอื่น ๆ ดังกล่าวกลับไม่ค่อยมีบทบาทและอิทธิพลในทางการเมืองของสังคมไปรีมากนัก อีกทั้งมีแนวโน้มที่จะอ่อนแอลงเรื่อย ๆ คงจะมีแต่พรรคการเมืองเพียงแค่สองพรรคเท่านั้นที่ถือว่ามียุทธศาสตร์ทางการเมืองของสังคมไปรี ซึ่งก็คือพรรคกิจประชาชน (People's Action Party) กับพรรคแนวร่วมสังคมนิยม (Barisan Socialist) เท่านั้น เช่นนี้จึงกล่าวได้ว่าระบบการเมืองในช่วงกลางทศวรรษ 1960 ของสังคมไปรีนั้นเป็นระบบการเมืองแบบที่มีพรรคการเมืองสองพรรค (Two Party System)

อย่างไรก็ตามพรรคแนวร่วมสังคมนิยมในขณะนั้นเองก็มีความอ่อนแอลงเป็นอย่างมากสืบเนื่องมาจากปัจจัยหลายประการด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการที่มวลชนผู้สนับสนุนได้ถูกพรรคกิจ

ประชาชนช่วงชิงไปด้วยนโยบายต่าง ๆ ส่วนสหภาพที่เคยเป็นแนวร่วมสำคัญก็ถูกสลายให้ไปพร้อมกับสหภาพแรงงานแห่งชาติ (NTUC) ของพรรคกิจประชาชนและเงินสนับสนุนของพรรคก็ถูกอายัดด้วยกฎหมายความมั่นคงภายใน (ISA) หรือจะเป็นในกรณีที่ดีสุดหัวหน้าพรรคคือ นาย ลิม ชิน เสี่ยงกับแกนนำพรรคจำนวนมากถูกจับกุมในปี ค.ศ.1963 เนื่องจากเกี่ยวข้องกับกรอการร้ายทำให้ ดร.ลี เซียว โช หัวหน้าพรรคในขณะนั้นทำการบริหารพรรคด้วยความยากลำบาก

ประกอบกับหลังจากการสลายตัวของพรรคคอมมิวนิสต์อินโดนีเซียทำให้ทั้งพรรคแนวร่วมสังคมนิยม และพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมาลายา (MCP) อ่อนแอลง โดยพรรคแนวร่วมสังคมนิยมนั้นมียุทธศาสตร์ทางการเมืองของพรรคที่ต้องเปลี่ยนไปเล่นการเมืองนอกสภาเนื่องจากดร. ลี เซียว โช ทราบดีว่าที่นั่งในสภาของพรรคนั้นไม่สามารถต่อรองอันใดกับรัฐบาลได้เลย ซึ่งในปี ค.ศ. 1966 นั้นเองสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคแนวร่วมสังคมนิยมจึงได้มีมติลาออกจากการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด

หลังจากปลายปี ค.ศ.1966 เป็นต้นมาพรรคแนวร่วมสังคมนิยม จึงใช้ยุทธศาสตร์การเมืองนอกสภา และใช้ยุทธศาสตร์การเมืองนอกแบบไม่ว่าจะเป็นการปลุกระดมมวลชน การนัดหยุดงานและลอบวางเพลิงสถานที่ราชการ โดยมีการเคลื่อนไหวหลายครั้งแต่เป็น

³² R.S. Milne and Diane K. Mauzy, op. cit., p.62

เพราะแนวร่วมและผู้สนับสนุนพรรคเองนั้นลดจำนวนลงเป็นอย่างมาก จากเดิมที่เคยระดมมวลชนมาประท้วงชุมนุมได้หลายพันแต่การเมืองนอกสภาหลังปี ค.ศ. 1960 นั้นมีผู้มาร่วมชุมนุมมากที่สุดก็คือการนั่งประท้วงที่หน้าเรือนจำ Changi ในวันที่ 13 มิถุนายน ค.ศ. 1967 โดยมีจำนวนผู้ชุมนุมเพียงแค่ 317 คน³³

ในการชุมนุมทุกครั้งของพรรคแนวร่วมสังคมนิยมก็จะถูกรัฐบาลใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (ISA) เข้าจัดการ และกวาดล้างได้ทุกครั้งอย่างไม่ยากเย็นแสดงให้เห็นถึงความอ่อนแออย่างมากของพรรคแนวร่วมสังคมนิยม แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นพรรคกิจประชาชนกลับมีความเข้มแข็งขึ้นเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะสามารถควบคุมการเมืองนอกระบบของพรรคแนวร่วมสังคมนิยมได้แล้วยังสามารถควบคุมสภาผู้แทนราษฎรได้อย่างเบ็ดเสร็จยิ่งกว่าเดิม โดยพรรคกิจประชาชนสามารถชนะเลือกตั้งซ่อมในเขตที่ผู้แทนของพรรคแนวร่วมสังคมนิยมได้ลาออกไป ซึ่งพรรคกิจประชาชนก็ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งทั้ง 14 เขตนั้น³⁴ ทำให้พรรคมีจำนวน ส.ส.ทั้งหมด 51 ที่นั่ง เช่นนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า การเมืองในสิงคโปร์ก็ได้เริ่มปรากฏเค้าโครงของการเมืองที่มีระบบพรรคการเมืองแบบโดดเด่นเพียงพรรคเดียว (One Dominant Party System) ขึ้น

รัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1967

ในปี ค.ศ. 1966 หลังจากสิงคโปร์ได้รับเอกราชมาแล้วหนึ่งปี รัฐบาลพรรคกิจประชาชนจึงได้ตั้งคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ โดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อให้เชื้อชาติต่าง ๆ มีสิทธิและโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งรัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้ผ่านมติความเห็นชอบจากรัฐสภาแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์ในปี ค.ศ. 1967 ตามรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1967 นั้นมีสาระสำคัญดังนี้คือ³⁵

1. ความเท่าเทียมกันของทุกเชื้อชาติ โดยรัฐต้องไม่เลือกปฏิบัติทั้งยังต้องคุ้มครองสิทธิของชนส่วนน้อย

2. สภาจะประกอบด้วยสมาชิกผู้แทนราษฎรทั้งหมด 58 คน โดยเลือกมาจากแต่ละเขต นายกรัฐมนตรีต้องเป็นสมาชิกของรัฐสภา ซึ่งจะมีการเลือกตั้งขึ้นทุก ๆ 5 ปี ประมุขของรัฐ คือ ประธานาธิบดี

3. ระบบศาลจัดให้มีอิสระภายใต้คณะกรรมการศาลฎีกา

4. สิงคโปร์ คือประเทศเสรีที่ยอมรับในทุกศาสนา

5. ให้สิทธิพิเศษแก่ชาวมลายูในฐานะภุมินบุตร โดยให้สิทธิพิเศษทางการศึกษา

รัฐธรรมนูญฉบับนี้ถือว่าเป็นแม่บทแห่งความเท่าเทียมระหว่างเชื้อชาติของสิงคโปร์ คือ ยุทธศาสตร์หลักหนึ่งของพรรคกิจประชาชน

³³ Fong Sip Chee, op. cit., p.187

³⁴ Pang Cheng Lian, op. cit., p.22

³⁵ Stanley S. bedlington, op. cit., p.225- 226

ในการเมืองเพื่อความอยู่รอด ทั้งนี้ก็เป็นเพราะถ้าหากพลังสังคมที่มีเชื้อชาติแตกต่างกันนั้นขาดซึ่งความสามัคคีปรองดอง นั่นคือการบั่นทอนเสถียรภาพทางสังคม และไม่มีทางที่ความอยู่รอดทางการเมืองและเศรษฐกิจนั้นจะเป็นไปได้ ดังนั้นการสร้างเชื่อมโยงเพื่อความสัมพันธ์ต้องเกิดจากรากฐานของสังคมที่เท่าเทียมกันเสียก่อน มิเช่นนั้นความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติก็จะเชื่อมโยงเข้าหากันไม่ได้

ปัจจัยที่ทำให้พรรคกิจประชาชนสามารถรักษาอำนาจทางการเมืองเอาไว้ได้

1. การสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเชื้อชาติ

ถึงแม้ว่าพรรคกิจประชาชนจะมีแนวทางความเท่าเทียมของเชื้อชาติตั้งแต่เริ่มก่อตั้งพรรคมาแล้ว แต่บรรดาผู้นำพรรคต่างมีความเห็นว่า การเชื่อมโยงระหว่างเชื้อชาตินั้นคือ รากฐานของเสถียรภาพทางสังคมอันสำคัญต่อการเมืองเพื่อความอยู่รอด (Politics of Survival) ดังนั้นเพื่อความอยู่รอดของชาติ พรรคกิจประชาชนจึงต้องผลักดันให้ความเชื่อมโยงระหว่างเชื้อชาติกลายเป็นการบูรณาการระหว่างเชื้อชาติ เพื่อสร้างความสามัคคีและเสถียรภาพของสังคม โดยพรรคกิจประชาชนได้ดำเนินการตามแนวทางต่าง ๆ ดังนี้

1. การร่างรัฐธรรมนูญโดยถือความเท่าเทียมระหว่างเชื้อชาติเป็นหลัก ซึ่งเกิดจากการผลักดันของพรรคกิจประชาชน เพื่อให้รัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายแม่บทที่มีใช้เพียงที่

จะรับรองสิทธิความเท่าเทียมของทุกเชื้อชาติเท่านั้น

2. หลังจากพรรคกิจประชาชนเป็นรัฐบาลก็ได้ดำเนินการรวมโรงเรียนที่สอนภาษาต่างๆ ที่มีวิธีการเรียนการสอนที่แตกต่างกันให้เข้ามาในระบบการเรียนระบบเดียวกัน และส่งเสริมให้มีการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น จนในปี ค.ศ.1966 ก็ได้เริ่มแนวทางการเรียนและโรงเรียน 2 ภาษาขึ้น โดยให้มีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นหลัก และให้มีการเรียนภาษาจีนกลาง มาเลย์ และทมิฬ ตามเชื้อชาติของนักเรียน³⁶ เช่นนี้ จึงเรียกได้ว่าพรรคกิจประชาชนได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสะพานในการเชื่อมโยงระหว่างเชื้อชาติให้คนแต่ละเชื้อชาติมีปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้นและมีความเข้าใจระหว่างกันมากยิ่งขึ้น

3. การใช้นโยบายการเคหะในการเชื่อมโยงระหว่างเชื้อชาติ โดยคณะกรรมการการเคหะ (Housing and Development Board: HDB) ได้ดำเนินการสร้างที่อยู่อาศัยให้แก่ผู้มีรายได้ปานกลาง และมีรายได้น้อย ยิ่งไปกว่านั้นยังดำเนินการให้ที่อยู่อาศัยแต่ละแห่งประกอบไปด้วยทุกเชื้อชาติ อยู่รวมกัน โดยจะไปตามอัตราส่วน³⁷ เช่นนี้จึงเป็นการสร้างให้แต่ละเชื้อ

³⁶ Raj Vasil, *Asianising Singapore* (Singapore : Heinemann,1995), p.56

³⁷ Diane K. Mauzy and R.S. Milne, op. cit., p.91

ชาติมีความใกล้เคียงกันมากขึ้น จากเดิมที่แต่ละเชื้อชาติจะอยู่แยกกันไปตามย่านที่อยู่อาศัยของเชื้อชาตินั้น ๆ

4. การจัดให้มีกิจกรรมระหว่างเชื้อชาติ โดยรัฐบาลจะจัดให้มีการแข่งกีฬา การเล่นดนตรี งานรื่นเริง เทศกาลต่าง ๆ และสันทนาการ เพื่อให้แต่ละเชื้อชาติในชุมชนได้มีกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งเป็นการสลายอุปสรรคในด้านความแตกต่างระหว่างกันของแต่ละเชื้อชาติ

5. การเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้นำ ซึ่งผู้นำของสิงคโปร์คือ ลี กวน ยู เช่นเมื่อสื่อมวลชนต่างชาติกล่าวว่าเขาเป็นคนจีน แต่ลี กวน ยู จะปฏิเสธทันทีและตอบกลับไปว่าเขาคือชาวสิงคโปร์³⁸ นอกจากนี้เมื่อกลุ่มผู้นำของพรรคกิจประชาชนมีการปราศรัย ทุกครั้งจะเน้นย้ำถึงความ เป็นชาวสิงคโปร์ ไม่ใช่ชาวจีน ชาวมาเลย์ ชาวอินเดีย เช่นนี้ถือว่าเป็นการปลูกฝังให้คนแต่ละเชื้อชาติซึมซับถึงความรู้สึกเป็นชาติสิงคโปร์ร่วมกัน

2. การสร้างความเข้มแข็งทางการเมืองของพรรคกิจประชาชน

ถึงแม้ว่าสิงคโปร์จะเป็นประเทศในระบบประชาธิปไตยแต่การบริหารปกครองภายใต้รัฐบาลพรรคกิจประชาชนนั้นได้เน้นถึง

³⁸Alex Josey, Lee Kuan Yew (Singapore: Time books International, 1980), p.319

การรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด โดยมีพื้นฐานมาจากแนวคิดของกลุ่มผู้นำภายในพรรคที่เป็นแบบสัมฤทธิ์ผลนิยม (Pragmatism) กล่าวคือพวกผู้นำของพรรคกิจประชาชนนั้นมองว่าระบบเสรีประชาธิปไตยแบบตะวันตกไม่สามารถนำมาใช้กับสิงคโปร์ ซึ่งเป็นประเทศที่จะต้องเน้นความอยู่รอดของชาติ ถ้าหากปล่อยให้มีความเป็นเสรีมากเกินไปจะเป็นการบั่นทอนเสถียรภาพทางการเมืองของรัฐบาลอันเกี่ยวโยงไปถึงเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และเกี่ยวโยงไปถึงความอยู่รอดของสิงคโปร์ เช่นนี้รัฐบาลพรรคกิจประชาชนจึงใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act : ISA) ในการเข้าจัดการกับคู่แข่งและศัตรูทางการเมืองอย่างเด็ดขาด

โดยในช่วงแรกรัฐบาลพรรคกิจประชาชนได้ใช้กฎหมายความมั่นคงภายในนี้ปราบปรามกลุ่มคอมมิวนิสต์ และสหภาพต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้กฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมอดีตหัวหน้าพรรคแนวร่วมสังคมนิยม คือ ลิม ชิน เสียง และพรรคพวก รวมไปถึงการอายัดเงินบริจาคของพรรคแนวร่วมสังคมนิยม ทำให้พรรคการเมืองนี้อ่อนแอลงเป็นอย่างมากจนต้องหันกลับไปเล่นการเมืองนอกสภา ซึ่งภายหลังรัฐบาลพรรคกิจประชาชนก็ได้ใช้กฎหมายความมั่นคงภายในนี้จัดการกับพรรคการเมืองคู่แข่งอื่น ๆ หรือใช้กับผู้ที่มีความเห็นตรงข้ามกับรัฐบาล โดยใช้วิธีการเข้าไปอายัดบัญชีเงินฝาก หรือใช้กำลังเจ้าหน้าที่เข้าไปใช้

อำนาจจับกุม ส่วนในกรณีของสื่อมวลชนที่เสนอข่าวโจมตีนโยบายของรัฐบาล รัฐบาลพรรคกิจประชาชนก็จะใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเข้าไปตรวจสอบและปิดหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นลง แต่ในทางกลับกันพรรคกิจประชาชนก็จะใช้สื่อมวลชนในเครือข่ายของพรรคทั้งโทรทัศน์วิทยุ และหนังสือพิมพ์ในการประชาสัมพันธ์นโยบายและโครงการของรัฐบาลเพื่อสร้างความนิยมให้แก่พรรคอย่างต่อเนื่องและได้ผล

นอกจากนี้ต้องไม่ลืมว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้พรรคกิจประชาชน (สายกลาง) สามารถสร้างฐานมวลชนขึ้นมาได้โดยสามารถดึงผู้เอนเอียงไปทางคอมมิวนิสต์ให้มาเป็นแนวร่วม คือนโยบายที่พรรคสามารถทำให้เป็นความจริงได้ ประกอบกับพรรคกิจประชาชนยังได้จัดตั้งองค์กรขึ้นมาโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างการสนับสนุนทางการเมืองและการควบคุมมวลชนให้แก่พรรคอันได้แก่

National Trade Union Congress (NUTC) โดยองค์กรนี้ได้จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1961 มีจุดประสงค์ที่แท้จริงเพื่อควบคุมสหภาพต่าง ๆ ที่เคยเป็นฐานสนับสนุนให้กับกลุ่มคอมมิวนิสต์และพรรคแนวร่วมสังคมนิยม ด้วยการให้มาขึ้นทะเบียนกับ NUTC ถ้าสหภาพใดไม่มาลงทะเบียน รัฐบาลก็จะใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (ISA) เข้าจัดการ ทำให้สหภาพส่วนใหญ่ถูกควบคุมโดยสหภาพงานแห่งชาติ ซึ่งขึ้นตรงกับพรรคกิจประชาชน

Citizens' Consultative Committees (CCC) ได้ก่อตั้งขึ้นมาในปี ค.ศ. 1965 โดยจัดให้เลือกตั้งจากชุมชนแต่ละชุมชน โดยมีจุดประสงค์หลักคือเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างประชาชนสิงคโปร์ เพื่อส่งข้อมูล และข้อเสนอแนะความต้องการของประชาชนต่อรัฐบาล และเพื่อนำนโยบายและโครงการต่าง ๆ ให้ประชาชนได้รับทราบ

จะเห็นได้ว่า CCC เป็นองค์กรที่เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกับประชาชนและเพื่อให้รัฐได้ทราบถึงความต้องการของประชาชน เพื่อที่จะได้จัดทำโครงการและนโยบายให้สอดคล้องกับความต้องการนั้น ช่วงหลังจากปี ค.ศ. 1965 ถือว่าเป็นช่วงเวลาที่พรรคกิจประชาชนเริ่มก้าวขึ้นมาคุมอำนาจทางการเมืองไว้ได้ทั้งหมดและใช้อำนาจรัฐเข้าควบคุมพรรคการเมือง กลุ่มการเมืองฝั่งตรงข้ามไม่ให้เกิดการดำเนินการทางการเมืองได้อย่างเสรี ทำให้พรรคและกลุ่มการเมืองอื่นอ่อนแอลงเรื่อย ๆ ในขณะที่พรรคกิจประชาชนมีความเข้มแข็งขึ้นอย่างมากจากการขยายฐานมวลชน ด้วยการใช้อำนาจอย่าง NUTC และ CCC ในการควบคุมและตอบสนองความต้องการของประชาชน รวมถึงสร้างนโยบายขึ้นมาแล้วสามารถผลักดันอย่างเป็นรูปธรรม

3 การสร้างและผลักดันนโยบายให้เป็น รูปธรรมของพรรคกิจประชาชน

3.1 ด้านสังคม

ในด้านของการศึกษานั้น นอกจากรัฐบาลพรรคกิจประชาชนจะจัดให้มีการศึกษาที่เป็นระบบการศึกษาแห่งชาติ และการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นสื่อกลางในการเชื่อมโยงเชื้อชาติต่าง ๆ ในสังคมแล้ว การใช้การศึกษาเพื่อสร้างทรัพยากรมนุษย์เป็นหัวใจหลักในการพัฒนาประเทศที่ไม่มีทรัพยากรอย่างสิงคโปร์ ในช่วงต้น ค.ศ. 1960 รัฐบาลพรรคกิจประชาชนได้ผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรม เช่นนี้รัฐบาลจึงได้เร่งสร้างวิทยาลัยเทคนิค และอาชีวศึกษาหลายแห่งด้วยกัน ในปี ค.ศ. 1966 คือที่ Pasir, Panjang, Geilang, Serei และ Jurong³⁹

นอกจากนี้ รัฐบาลพรรคกิจประชาชนยังจัดให้มีระบบการศึกษาที่เข้มงวดเป็นระบบที่เรียกว่า “ระบบการคัดเลือก” โดยที่ผู้ที่เข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยได้คือส่วนน้อยมาก หรือต้องเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถจริง ๆ ถ้าความสามารถไม่ถึงต้องไปเรียนที่วิทยาลัยเทคนิคและอาชีวศึกษา ที่รัฐบาลได้สร้างรองรับเอาไว้จำนวนมาก ยิ่งไปกว่านั้นรัฐบาลพรรคกิจประชาชนนั้นจะใช้งบประมาณกว่า 20 % ของงบประมาณทั้งหมดมาเป็นงบประมาณที่ใช้ใน

การศึกษาชี้ให้เห็นถึงการให้ความสำคัญทางการศึกษาของรัฐบาล

ในส่วนของนโยบายการเคหะที่ถือว่าเป็นนโยบายที่พรรคกิจประชาชนได้ผลักดันจนเป็นรูปธรรมและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนมากที่สุด ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการบรรเทาความเสี่ยงของพรรคและการสร้างฐานมวลชนของพรรค โดยคณะกรรมการพัฒนาการเคหะ (Housing Development Board : HDB) ได้สร้างแฟลตได้อย่างรวดเร็วทันต่อความต้องการประชาชน โดยในช่วงปี 1960 – 1965 รัฐบาลได้สร้างแฟลตไปทั้งหมด 54,430 ยูนิตเฉลี่ย 9,072 ยูนิต ต่อปี และในปี ค.ศ. 1966 – 1970 ได้สร้างแฟลตไปทั้งหมด 66,239 ยูนิตเฉลี่ย 13,248 ยูนิต ต่อปี⁴⁰ ยิ่งไปกว่านั้นการเคหะยังเป็นโครงการที่ปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชาชน เพราะนอกจากอาคารที่อยู่อาศัยแล้วยังมีส่วนสาธารณะ โรงเรียน โรงพยาบาล ไปรษณีย์ โรงภาพยนตร์ ห้างสรรพสินค้า ศาลาประชาคม และลานสันทนาการ

นอกจากพรรคกิจประชาชนจะพัฒนาทั้งการศึกษาและการเคหะได้เป็นอย่างดีแล้ว พรรคกิจประชาชนยังผลักดันโครงการที่ส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชาชนอีกมาก อาทิเช่น การพัฒนาสาธารณูปโภคต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นถนนและระบบขนส่งมวลชน โดยมีการพัฒนาองค์กร

³⁹ S. Gopinathan, “Education” in *Government and Politics of Singapore*, p.218

⁴⁰ Jon S.T. Quan, “Public Housing” in *Government and Politics of Singapore*, p.241

ขนส่งมวลชนสิงคโปร์ (Singapore Traction Company : STC) ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และได้มีนโยบายที่จะสร้างรถไฟฟ้า (Mass Rapid Transit : MRT) ในอนาคต นอกจากนี้พรรคกิจประชาชนยังได้ปรับทัศนียภาพของสิงคโปร์ ด้วยการปลูกต้นไม้สร้างเมืองให้เป็นเมืองในสวนเพื่อสภาพแวดล้อมที่ดี ในส่วนของสวัสดิการประชาชนพรรคกิจประชาชนได้จัดให้มีการรักษาพยาบาลโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายแก่ผู้มีรายได้น้อย จัดให้มีบ้านพักดูแลแก่ผู้สูงอายุ เห็นได้ว่าพรรคกิจประชาชนได้สร้างนโยบายทางสังคมและคุณภาพชีวิตให้กลายเป็นความจริง ทั้งเป็นโครงการสอดคล้องกับความต้องการของประชาชน นอกจากนี้ยังมีการพัฒนาโครงการต่าง ๆ ให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพื่อรองรับการขยายตัวของประเทศในอนาคต เช่นนี้จึงทำให้พรรคประชาชนสามารถครองความนิยมและรักษาของฐานมวลชนเอาไว้ได้อย่างเหนียวแน่นเสมอมา

3.2 ด้านเศรษฐกิจ

ปัญหาสำคัญอีกประการของสิงคโปร์ก็คือ ปัญหาการว่างงานและปัญหาการถดถอยของเศรษฐกิจเมืองท่า ด้วยวิสัยทัศน์ของ ดร.โก๊ะเสง ควี ได้จัดให้มีคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจ (Economic Development Board : EDB) เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมและการลงทุนหลังจากแผนห้าปี (Five Year Plan) 1961 – 1964 ที่มี GDP ถึง 5.9 % แต่ในมุมมองของดร.โก๊ะเสง ควี ได้มีทัศนะว่าช่วงนั้นสิงคโปร์เองยังมี

ความไม่มั่นคงทางการเมืองสักเท่าไร แต่หลังจากการได้รับเอกราชในปี ค.ศ.1965 ความมั่นคงการเมืองเริ่มอยู่ในระดับที่ดีขึ้นจึงเป็นโอกาสที่ดีในการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างจริงจัง⁴¹ โดยเริ่มจากการพัฒนาศักยภาพของสาธารณูปโภค และโครงสร้างพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจไม่ว่าจะเป็นสนามบินพาณิชย์ ท่าเรือ ธนาคาร เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม นอกจากนี้ยังจัดให้องค์การรัฐวิสาหกิจที่สนับสนุนการลงทุนหลายองค์กร อาทิ Development Bank of Singapore (DBS), The National Productivity Board (NPB), The International Trading Co. (INTRACO) และองค์กรที่สำคัญคือ Jurong Town Company⁴²

ซึ่งโครงการจูงนี้เกิดขึ้นจากสิงคโปร์ขาดพื้นที่ในการสร้างโรงงานอุตสาหกรรม แต่เพื่อรองรับการลงทุน โครงการนี้รัฐบาลจึงได้ถมหนองน้ำแล้วพัฒนาเป็นโครงการเมืองจูง ภายใต้การบริหารของ Jurong Town company (JTC) โดยโครงการนี้จะมีโรงงานทุกขนาดพร้อมสาธารณูปโภคเพื่อให้นักลงทุนเข้ามาประกอบกิจการได้ทันที หรือหากนักลงทุนต้องการเงินกู้เพื่อประกอบหรือขยายกิจการ รัฐบาลก็จะจัดให้มีแหล่งเงินกู้จากธนาคาร DBS และถ้านักลงทุน

⁴¹ Alex Josey, op. cit., p.332

⁴² Shee Poon Kim, "The Evolution of The Political System" in *Government and Politics of Singapore*, p.19

ต้องการที่ปรึกษาด้านการส่งออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประเทศกลุ่มคอมมิวนิสต์ด้วยแล้ว รัฐบาลก็จะให้ติดต่อประสานกับ INTRACO ให้ประกอบกับรัฐบาลมีนโยบายในการลดหย่อนภาษีในการลงทุนและอุตสาหกรรมส่งผลให้ สิงคโปร์เป็นที่ดึงดูดแก่การลงทุนของนักลงทุนต่างชาติเป็นอย่างดี

อีกทั้ง สิงคโปร์เองก็เน้นพัฒนา อุตสาหกรรมเพื่อส่งออก(Export Promotion) เพื่อเป็นก้าวต่อไปในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศก็เป็นไปอย่างผู้นำในพรรคกิจประชาชนได้วางแผนเอาไว้ ถึงแม้ว่าในปี ค.ศ. 1967 กองทัพอังกฤษได้ถอนกำลังทหารจาก สิงคโปร์ทำให้สิงคโปร์มี GNP ที่ลดลง 20 % และมีคนตกงานถึง 30,000 ตำแหน่ง แต่อย่างไรก็ดีด้วยความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมก็ได้ช่วยพยุงเศรษฐกิจของสิงคโปร์เอาไว้⁴³ โดยในช่วงปี ค.ศ. 1966 – 1972 สิงคโปร์มี GDP เฉลี่ยถึง 12.9 %⁴⁴ และมีอัตราการว่างงานเท่ากับศูนย์ในปี ค.ศ. 1970⁴⁵

3.3 ด้านการต่างประเทศ

เนื่องจากสิงคโปร์นั้นเป็นประเทศขนาดเล็ก ผู้นำของสิงคโปร์ที่ยึดถือตามหลักสัมฤทธิ์นิยม (Pragmatism) และใช้แนวคิดการเมืองเพื่อ

ความอยู่รอด (Politics of Survival) จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้หลักการดังกล่าว โดยการดำเนินการระหว่างประเทศแบบไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด อันยึดถือผลประโยชน์ของชาติเป็นหลัก

ซึ่งการเป็นประเทศไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดของ สิงคโปร์นั้นมีเป้าหมายหลักก็คือ ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และการค้า โดยสิงคโปร์จะมีความสัมพันธ์ทางการค้าทั้งค้าขายโลกเสรี และค้าขายคอมมิวนิสต์ไปพร้อมกัน ไม่ว่าจะเป็นรัสเซีย จีน อินเดียเซีย⁴⁶ ที่เป็นเช่นนี้สิงคโปร์ก็ได้อ้างเรื่องความอยู่รอดของประเทศอันเป็นเหตุผลที่สำคัญ เหนือกว่าอุดมการณ์ทางการเมืองใด ๆ จากแนวคิดเช่นนี้ทำให้สิงคโปร์มีเครือข่ายความร่วมมือทางการค้าที่เหนือกว่าประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาค อาทิเช่นในกรณีที่ไทยไม่ยอมขายข้าวให้กับเวียดนามเหนือ แต่สิงคโปร์ก็ได้เข้ามาเป็นคนกลาง โดยการซื้อข้าวจากไทยแล้วไปขายให้กับเวียดนามเหนือ ซึ่งเป็นการสร้างกำไรให้กับ สิงคโปร์เป็นอย่างมาก เช่นนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า สิงคโปร์ได้ใช้หลักสัมฤทธิ์นิยม และแนวคิดการเมืองเรื่องความอยู่รอดในการฉวยโอกาสที่ได้ออกไปและใช้โอกาสนั้นให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด

ส่วนในด้านความมั่นคงนั้น สิงคโปร์มีกองกำลังทหารอยู่เพียงไม่มากทำให้ยุทธศาสตร์

⁴³R.S. Milne and Diane K. Mauzy, op. cit., p.63-64

⁴⁴Amina Tyabji, "The Economy" in *Government and Politics of Singapore*, P.28

⁴⁵Ibid, p.34

⁴⁶Chan Heng Chee, *Singapore the Politics of Survival 1965 – 1967* (Singapore : Oxford University Press, 1971), p.42

ความมั่นคงของสิงคโปร์ก็คือการเข้ามาอำนาจเข้ามาถ่วงดุล แต่เมื่อในปี ค.ศ.1967 อังกฤษนั้นจะถอนกองทัพออกจากสิงคโปร์ ทำให้สิงคโปร์ต้องหาพันธมิตรใหม่เข้ามาคุ้มครองความมั่นคงของประเทศ โดยที่สิงคโปร์นั้นมีเป้าหมายไปที่สหรัฐอเมริกา ด้วยการเริ่มที่จะสนับสนุนอเมริกาในการทำสงครามกับประเศเวียดนามและในเดือนมีนาคม ค.ศ.1966 Willam Bundy ผู้ช่วยรัฐมนตรีกลาโหมในตะวันออกไกล ได้มาเยือนสิงคโปร์และมาเลเซีย และได้เจรจากับ ลี กวน ยู ในประเด็นเรื่องเวียดนามและการขอใช้สิงคโปร์เป็นที่พักรบของทหารอเมริกัน ซึ่งการเจรจาก็ได้ประสบความสำเร็จ ทำให้ในวันที่ 5 เมษายน ค.ศ.1966 ทหารอเมริกันก็ได้เข้าสู่สิงคโปร์เป็นครั้งแรก⁴⁷ เช่นนี้จึงอาจกล่าวได้ว่ารัฐบาลพรรคกิจประชาชนก็สามารถใช้การเจรจาเพื่อรักษาความมั่นคงให้กับสิงคโปร์เอาไว้ได้ ประกอบกับกับการเข้าร่วมเป็นสมาชิกของ ASEAN ในปี ค.ศ.1967 นั้นสิงคโปร์ก็มุ่งหมายที่จะใช้เวทีบนกรอบของ ASEAN ผสมผสานกับการนำมหาอำนาจเข้ามาต่อรอง และถ่วงดุลทางการเมืองในเวทีระหว่างประเทศเสมอมา

การเลือกตั้งทั่วไปวันที่ 13 เมษายน ค.ศ. 1968

หลังจากที่พรรคกิจประชาชนได้เข้ามาบริหารประเทศ ก็ได้แก้ปัญหาหนี้การของสิงคโปร์ให้หมดสิ้นไป หรือบรรเทาปัญหา

เหล่านั้นลงไม่ว่าจะเป็นปัญหาการว่างงาน ปัญหาที่อยู่อาศัย ปัญหาด้านคุณภาพชีวิต ปัญหาด้านการศึกษา ฯลฯ ทำให้ประชาชนมีความเชื่อมั่นในตัวผู้นำและพรรคกิจประชาชนเป็นอย่างมาก ในการเลือกตั้งครั้งนี้จึงเปรียบเสมือนกับการวัดกระแสความไว้วางใจของประชาชนสิงคโปร์อีกครั้ง หลังจากพรรคกิจประชาชนประสบความสำเร็จจากการเลือกตั้งซ่อมครั้งที่ผ่านมาอย่างเบ็ดเสร็จ โดยในวันรับสมัครตัวแทนเพื่อลงสมัครรับเลือกตั้งนั้น มีพรรคการเมืองทั้งหมด 4 พรรค ส่งผู้สมัครลง อันได้แก่ พรรคกิจประชาชน (P.A.P.) พรรค Pertubuhan Kebangsann Melayu Singapore (PKMS) ซึ่งก็คือพรรคสิงคโปร์อินเดียนเดิมนั่นเอง พรรค Singapore Indian congress พรรค Worker Party และพรรค Singapore Chinese Party ส่วนพรรคแนวร่วมสังคมนิยม (Barisan Socialist) นั้นประกาศไม่ส่งตัวแทนลงสมัครรับเลือกตั้งด้วยยึดยุทธศาสตร์นโยบายการเมืองแบบนอกกรอบแบบนอกสภา ในส่วนของผลการเลือกในวันที่ 13 เมษายน ค.ศ. 1968 นั้นปรากฏว่าพรรคกิจประชาชน ได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมด 58 ที่นั่ง และคิดเป็น 82 % ของจากการลงคะแนนทั้งหมด⁴⁸ สภาวะการเช่นนี้จึงนับว่าเป็นก้าวแรกที่พรรคกิจ

⁴⁸R.S. Milne and Diane K. Mauzy, op. cit., p.65

⁴⁷Chan Heng Chee, op. cit., p.45

ประชาชนได้พัฒนาไปสู่ความเป็นพรรคการเมืองที่มีความโดดเด่นพรรคเดียว (One Dominant Party System) ในสิงคโปร์

บทสรุป

บนความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และการเมืองของสิงคโปร์ในปัจจุบันซึ่งก้าวข้ามพ้นสภาวะอันไร้เสถียรภาพในช่วงหลังจากการสิ้นสุดลงของสงครามโลกครั้งที่ 2 จวบจนถึงการแยกตัวของสิงคโปร์ออกจากสหพันธรัฐมาเลเซียในปี ค.ศ.1965 บนความสำเร็จดังกล่าวคงมีปัจจัยที่จะปฏิเสธถึงบทบาท และความสามารถของกลุ่มผู้นำภายในพรรคกิจประชาชน (People's Action Party: P.A.P) ที่ยึดหลักสัมฤทธิ์ผลนิยม (Pragmatism) ในการดำเนินการทางการเมืองตั้งแต่เริ่มก่อตั้งพรรคในปี ค.ศ.1954 เป็นต้นมา

หรืออาจจะกล่าวได้ว่าความสามารถของผู้นำแบบสัมฤทธิ์ผลนิยมนั้นเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการดำเนินกุศโลบาย โดยเน้นถึงการปฏิบัติได้จริงสอดคล้องกับปัญหาพร้อมทั้งสามารถปรับเปลี่ยนแนวทาง และวิธีการได้เสมอเพื่อความสำเร็จในเป้าหมายต่างๆ โดยไม่ยึดติดกับทฤษฎีและอุดมการณ์ไม่ว่าจะเป็นวิสัยทัศน์ในการเล็งเห็นถึงความสำคัญของการเชื่อมโยงระหว่างเชื้อชาติ จนกระทั่งสิงคโปร์ได้ก้าวไปถึงการบูรณาการระหว่างเชื้อชาติ ประกอบกับการผลักดันนโยบายต่าง ๆ อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งทำให้ประชาชนต่างก็มีความเชื่อมั่นในพรรคกิจประชาชนเป็นอย่างมาก รวมไปถึงการสร้าง

ความเข้มแข็งให้แก่พรรคโดยการลดทอนให้พรรคการเมืองฝ่ายตรงข้ามอ่อนแอลงเรื่อยๆ จนพรรคกิจประชาชนสามารถกุมอำนาจทางการเมืองของสิงคโปร์ไว้ได้อย่างเบ็ดเสร็จ ส่งผลให้ระบบพรรคการเมืองของสิงคโปร์ได้กลายเป็นระบบการเมืองที่มีพรรคการเมืองโดดเด่นเพียงพรรคเดียว (One Dominant Party System) นับตั้งแต่หลังจากการเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 1968 จนถึงปัจจุบัน

ถึงแม้ว่าในการเลือกตั้งบางครั้งจะมีพรรคการเมืองอื่นมีที่นั่งในสภาผู้แทนเพิ่มขึ้นแต่พรรคการเมืองเหล่านั้นก็มีสถานะเป็นเพียงพรรคเล็กพรรคน้อยที่หลาย ๆ พรรครวมกันแล้วยังมีที่นั่งในสภาไม่ถึงครึ่งหนึ่งของพรรคกิจประชาชน นอกจากนั้น พรรคกิจประชาชน ยังสืบทอดอำนาจของผู้นำพรรคและผู้นำทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง โดยหลังจากลี กวน ยู ลงจากตำแหน่งไปแล้ว ก็ได้ผลักดันให้โก๊ะ จ๊ก ตง อดีตผู้บริหารบริษัท Naptune Orient รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีหลายกระทรวงขึ้นมาเป็นเลขาธิการกิจประชาชน และนายกรัฐมนตรีแทนลี กวน ยู จนในปัจจุบันเลขาธิการพรรคกิจประชาชน และนายกรัฐมนตรีของสิงคโปร์ก็คือ พลจัตวา ลี เซียน หลง ผู้เป็นบุตรชายของ ลี กวน ยู นั่นเอง

บรรณานุกรม

- โคริน เฟื่องเกษม . การพัฒนาเศรษฐกิจและ
การเมืองสิงคโปร์. กรุงเทพมหานคร :
โครงการจัดพิมพ์ คบไฟ, 2542.
- ชัยอนันต์ สมุทวณิช . ประชาธิปไตย สังคมนิยม
คอมมิวนิสต์ กับ การเมืองไทย .
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ พี เณ ศ ,
2519.
- ชัยอนันต์ สมุทวณิช . อุดมการณ์ทางการเมือง .
กรุงเทพมหานคร : เคล็ดไทย, 2517.
- เทรินบูล ,ซี แมรี ประวัติศาสตร์มาเลเซีย สิงคโปร์
และบรูไน . แปลโดย ทองสุก เกตุ
โรจน์. กรุงเทพมหานคร : กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ, 2540.
- หยุด แสงอุทัย . พรรคการเมือง . พิมพ์ครั้งที่ 4 .
กรุงเทพมหานคร : ดวงกลม, 2517.
- ไรอัน, เอน เจ. การสร้างชาติมาเลเซียและ
สิงคโปร์ . แปลโดย ประกายทอง สิริ
สุข. กรุงเทพมหานคร : บริษัท
สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2526.
- ออสบอร์น, มินตัน . เอเชียตะวันออกเฉียงใต้
สังเขปประวัติศาสตร์ . แปลโดย มัทนา
เกษมกล. บรรณาธิการแปล . พิมพ์ครั้งที่
ที่ 8 . กรุงเทพมหานคร : โจ. เอส. ฟริน
ดิงเฮาส์, 2544.
- ฮอลล์, ดี.จี. อี. ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ . แปลโดย วรคุณุพา สนิทวงศ์
ณ. อยุธยา และคณะ . บรรณาธิการ
โดย ชาญวิทย์ เกษตรศิริ .
กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิโครงการ
ตำราสังคมศาสตร์, 2522.
- ฮันนิงตัน, ซามูเอล . พรรคกับเสถียรภาพ
ทางการเมือง . แปลโดย ปรัชญา
เวสารัชช. กรุงเทพมหานคร : บพิการ
พิมพ์, 2527.

Books

- Bedlington, Stayley S . Malaysia and
Singapore The Building of New
States . New York : Cornell
University Press, 1978.
- Chang Heng Chee . Singapore The Politics
of Survival 1965-1967. Singapore :
Oxford University Press, 1971.
- Chew, Ernest C.T., and Lee, Edwin. Editor.
A History of Singapore . Singapore
: Oxford University Press, 1991.
- Drysdale, John . Singapore Struggle For
Success. Singapore : Singapore
National Printer, 1984.

- Fong Sip Chee . The P.A.P. Story . Singapore : PA.P., 1970.
- Josey, Alex. Lee Kuan Yew. Singapore : Times Book International, 1980.
- Mauzy, Diene K., and Milne, R.S. .Singapore Politics under the Peoples Action Party. London : Routledge, 2002.
- Milne, R.S., and Mauzy, Diane K. Singapore The Legacy of Lee Kuan Yew. San Francisco : Westview Press, 1990.
- Osborne, Milton. Singapore and Malaysia. New York: Cornell University Press, 1964.
- Pang Cheng Llan. Singapore's People's Action Party. Singapore : Oxford University Press, 1971.
- Quah, S.T. Jon, Chan Heng Chee, and Seah Chee Meow. Editor. Government and Politics of Singapore. 2rd ed. Singapore : Oxford University Press, 1971.
- Raj Vasil. Asianising Singapore. Singapore : Heinemann Asia, 1995.